

Cena 239/64 SIT ali 1 EUR, v letošnjem letu s popustom samo 200 SIT, polovico dobi prodajalec

Kralji^{ca} ulice

Prvi slovenski časopis za brezdomstvo in sorodna socialna vprašanja

številka **6**
julij/avgust 2006

Sodelavci: Ambulanta s posvetovalnico za osebe brez zdravstvenega varstva; AIDS fondacija Robert in CARS - Center za preventivo AIDS-a in ranljive skupine; CSD Koper; DrogArt; Društvo za zmanjševanje škode zaradi drog STIGMA; Javni zavod SOCIO; Karitas Štepanja vas; Karitas župnije Marijino oznanjenje; OZRK Ljubljana; Škofijska Karitas Koper; Škofijska Karitas Maribor; Vincencijeva zveza dobrote; Zavetišče za brezdomce Poljanska.

Dragi bralci in bralke!

Včasih me sreča kak znanec in pohvali Kralje ulice. Marsikdo potem previdno omeni, da se mu zdi, da je brezdomcev vedno več in da se boji, da jih bo še več. Nato me kot strokovnjaka vpraša, zakaj je tako ter ali se ne bi dalo s tem v zvezi kaj storiti.

Slovenski parlament pred odhodom na poletne počitnice 2006 po tekočem traku sprejema zakone, ki so po mojem mnenju v zvezi s tem vprašanjem. Sprejet je bil zakon o varstvu javnega reda in miru, ki do brezdomcev pristopa represivno in problem brezdomstva razume kot problem nelagodja tistih, ki naj bi jih brezdomci, berači in klateži ogrožali, ovirali. V predlogu novele zakona o socialnem skrbstvu se predvideva, da bi prejemnik denarno socialne pomoči (»socialke«) za šest mesecev izgubil pravico do pomoči, če bi zavrnil kakršnokoli ponujeno delo. V usklajevanju novele zdravstvenega zakona je ostalo (še?) nedoločeno, kdo bo kril dopolnilno zavarovanje za 60.000 revnih.

Pogrešam pa ukrepov, ki bi delovali spodbudno, torej ne z omejevanjem pravic in represijo pač pa s podporo novih možnosti posameznikove aktivacije in socialnega vključevanja.

Čigava naloga pa je to? Ali velja pritegniti misli, da se brezdomci doslej niso bolj vključevali samo zato, ker jih je družba ujčkala in premalo represivno obravnavala? Ali pa bodo zakonske spremembe uveljavile logiko, da naj bo tisti, ki se ne uspe vključiti v družbo, za kazen še bolj marginaliziran in obubožan?

Menim, da bodo spremenjeni zakoni najverjetneje zmanjšali neposredne stroške države, da bodo morda koga pripravili do dela (bolj verjetno ne!), skoraj gotovo pa prispevali k povečanju števila brezdomcev na cestah.

□ Bojan Dekleva

Na tokratni naslovnici je Julijana, slikana na Šušterskem mostu blizu njene vsakodnevne destinacije, zapuščenega stanovanja na Gornjem trgu, ki ga ne more uporabljati. Trenutno biva v Zavetišču na Poljanski. V eni od prihajajočih številčk bo objavljena njena zgodba, z njo pa tudi povabilo bralcem k pomoči pri urejanju njenega zapuščenega doma, v katerega se želi vrniti.

Kazalo

To sem jaz	3
Prihodnost je sterilni korenček	4
S kraljevega zeljnika, prvič	4
V hipu sem se zavedel... intervju	6
Umetnik-duševni bolnik	9
S kraljevega zeljnika, drugič	9
Ekskurzija po Obali	10
Kino Otok ³	11
Razburkano življenje gospoda Kapitala...	12
Dnevnik zdravljenja	14
S kraljevega zeljnika, tretjič	15
Oglasna deska	16
Ivo je car in duša ulice	17
Lukijada	18
Odzivi bralcev	19
Novičke	20
Dnevnik lopova	23
Delo s cestnimi otroki v Gomi	24
KU v klepetalnici DD Tabor	26
Se prepoznaš?	27
Utrinki s prodaje KU	28
Srce na asfaltu	29
Razvedrilo	30

Urednica: Špela Razpotnik

Uredniški odbor: Maja Vižintin, Luna Jurančič Šribar, Urša Glavan, Alenka Lamovšek, Bojan Dekleva, Gregor B. Hann

Sodelavci uredništva: Toni Meško, Tomislav Gruden, Andrej Mesarič, Andreja Gimpelj, Branka Aleksić, Sabina Mujkanović, Nina Koprivšek, Urša Cjuha

Oblikovanje: Maja Vižintin, Jernej Svete, Nenad Maraš

Lektoriranje: Darja Pekolj

Ilustracije: Nik Knez, Damjan Majkić

Tisk: Tiskarna Vovk

Izdajatelj: Društvo Kralji ulice

ISSN 1854-2654

Naklada: 12.000 izvodov

Cena časopisa v ulični prodaji je 200 SIT. V primeru pošiljanja časopisa po pošti je cena enega izvoda 500 SIT.

Naslov uredništva:

Društvo Kralji ulice, Kardeljeva ploščad 16, 1000 Ljubljana.

E-mail: kraljiulice@gmail.com

Spletna stran: www.kraljiulice.org

Transakcijski račun za prostovoljne prispevke:

05100-8012105010 odprt pri ABanki Vipava d.d.

Vsi sodelavci in avtorji so svoje delo in čas prispevali brezplačno.

Pravila prodajanja časopisa Kralji ulice

Ker želimo, da bi časopis Kralji ulice lahko prodajalo čim več ljudi in da bi dosegel čim širši krog bralcev, ter da bi postal redni, mesečno izhajajoči časopis, je pomembno, da vsi skupaj skrbimo za njegov dober ugled. Ko prodajate časopis Kralji ulice, namreč ne predstavljate le sebe, pač pa celoten projekt Kralji ulice. Doslej so bili naši prodajalci v javnosti zelo dobro sprejeti in so mnogi kupci pohvalili njihov pristop. Zelo si želimo, da tako ostane tudi v prihodnje, zato prodajalce in prodajalke prosimo, da se držijo spodnjih pravil in tudi svojega občutka o tem, kako časopis Kralji ulice še bolj približati našim bralcem.

1. Časopis prodajam na miren in nevsiljiv način.
2. Drugim prodajalcem časopisa Kralji ulice izkazujem spoštovanje in se zavedam, da imajo ravno tako pravico do prodaje časopisa kot jaz sam/a.
3. Z drugimi prodajalci se miroljubno dogovarjam tudi glede lokacije prodaje.
4. Morebitne nesporazume rešujem na miroljuben način.
5. Med prodajanjem časopisa ne uporabljam alkohola in/ali drugih drog.
6. Časopis prodajam po njegovi ceni in kupcev ne zavajam.
7. Spoštujem odločitev kupca glede nakupa časopisa.

Če se prodajalec ne drži pravil prodaje, je najprej s strani strokovnega delavca opomnjen, potem pa lahko začasno ali trajno izgubi pravico do prodaje časopisa Kralji ulice.

Foto * Špela Razpotnik

To sem jaz

Nekoč, kot vedno malo drugače, sta imela dva skregana starša burno noč. Pri tem ne vem, zakaj šlo je vse not, med temi vse, bil sem tud jaz. Ne vem, kaj mi je bilo, ampak dal sem vse od sebe in bil zabil se prvi, se lepo ugnezdil, bil najboljši, to je bilo zadnjič, verjetno nikoli več. Čez čas, vdihnil sem prvi zrak, ni mi bilo fajn, bolelo je kot pri norcih (poskusite vi viseti na glavo pa, da vas en po riti tolče). Govoriti sem se naučil, bilo je kar fino dokler ni prišlo do precepa, nisem vedel kaj je to, če se starši ne marajo več. Kot dva različna ognja, kje sem tukaj jaz? Jaz nisem voda, pa še v šolo ne maram. Pravzaprav šola ni bila problem, IQja je bilo dosti, verjetno še kaj viška. Od mame do očeta, od angela do hudiča, od odličnjaka do negativca, tako je to, če ni interesa. Treba je bilo v zavod, to je bila katastrofa, zločin komunizma. Za sistem smo bili smo slabši kot mineštra (na bruhanje mi gre). Človek se privadi vsega, tudi otrok, naredi si, da mu je lepo in marsikdo je jokal, ko je zapuščal tisti kloster. Ampak za nas tam so bili Otroci iz postaje Zoo pravljica, ne bi rad o tem govoril, kdo bi pa verjel. Zanima me samo, koliko vzgojiteljev je imelo primerno izobrazbo, čut za ljudi. Ja, ja juhuu, katastrofa. Srednja šola, kaj vem, ponaredim očetov podpis, grem za kleparja, pa kaj še, ni šans. Mama je znorela, kaj sem vedel jaz kaj hočem. Zavod za zaposlovanje ni problema, mulca na javna dela, nekdo je tu blesav, ampak v bodoče hvala lepa. Raje se zastonj na Gradaščici sončim, kot pa delam. Tudi zaposlitev sem imel, ampak borza s tem nima veze, sam sem si našel službo. Bil sem zadovoljen, vendar so prišla mamila, nisem mogel več delati. Preveč nevarno, mašina zna pojesti prste, nisem hotel riskirati. Sedaj sem to, kar sem. V raznih programih sem polovično aktiven, v rang, kamor spadam jaz, zelo aktiven, želim si, da bi bil popolnoma, pa mi ne uspeva. To je to, na kratko o meni. Aja, pa še to, vse kar sem povedal, sem se zlagal, pa še kaj. Resnica pa je, da redkokdaj lažem.

α Tim

Prihodnost je sterilen korenček

Življenje se da primerjati z letnimi časi. Le da letni časi trajajo za človekovo malo življenje glede na obdobje, ki ga živi en planet, mogoče največ 1% vsega časa, ki je hkrati brezčasje, ker čas si je izmislil človek za uporabo v človeškem besednjaku. Ker v resnici je čas brezčasje, brez začetka in brez konca. Koliko zvezd se je že rodilo in koliko zvezd je že umrlo, oziroma spremenilo svojo obliko z velikim pokom ali z ugrezom same sebe in nastankom črne luknje. Mislim, da ne ve nihče. Ker obstaja privlačnost sil in njihova združitev. Prah in vsaka stvar, ki obstaja kjerkoli, se združuje milijarde let v večje ali manjše gmote imenovane planeti in sonca (zvezde).

Zemlja ali sonce ali drugi planeti se ne ohlajajo, ampak vročina nastaja v središču planeta ali zvezde zaradi pritiska težnosti milijarde ton na atome. Tam, kjer je pritisk največji, tam je tudi vročina največja. Material, ki je v središču planeta, drži tako ogromen pritisk, da hoče izginiti in to na takšen način, da se hoče v obliki energije, ki nastane zaradi ekstremnih vročin, izmuzniti ven iz sredice, ker je pač tako hudo. Sonce, ki ima veliko večjo maso in s tem tudi večji pritisk v sredici, oddaja svojo glavno energijo iz sredice mase in prodira ven v obliki najfinejše energije, katera gre lahko skozi vsak material, zaustavi pa jo lahko kvečjemu ščit, ki ga ima planet Zemlja in to je zrak (in voda - oblaki).

Zrak je obrambni ščit planeta Zemlja in ustavlja vse škodljive elemente in subtilne snovi,

kot so različna kozmična žarčenja. In zakaj? Ker je to njegovo delo in v tem delu se je ta zrak tudi našel. Planet Zemlja je ogromno zavedajoče bitje in je sestavni del našega osončja s svojo misijo. Je kot morfij za sonce, ki trpi strašne bolečine zaradi svoje ogromne mase. Če še niste opazili, je pri ljudeh zelo podobno, kajti človek, ki je v resnični stiski, ti bo pomagal prej kot človek, ki ni v nikakršni stiski in teh stisk niti noče niti ne pozna. Na žalost je pač tako, da človek daje ravno tisto kar sam potrebuje, ker na nek notranji način hoče ljudi ozavestiti in naučiti, povedati ljudem kaj ali česa mu primanjkuje. Sedaj je vprašanje zakaj od klošarja dobiš prej kakšen tolar ali dober nasvet, če pa ravno on to potrebuje. In zakaj človek, ki tolarje ima in razum tudi, tega ne da? Odgovor je preprost. Klošarja ni strah in ve, da je inteligenca brezmejna in je pri dobrih ljudeh vedno prisotna. Pa kakšen tolar bo vedno nekako lahko dobil, ker zaupa vase, v ljudi in boga, kakor si ga sam pač pojmuje.

Pri bogatemu pa je drugače in zelo bolj zakomplicirano. Pri njem obstaja strah pred izgubo, strah pred tem, da se bo moral kdaj ponižati pred drugimi. Strah, da ga bo kdo videl, da se pogovarja na človeški način s klošarjem, kajti za sebe verjetno misli, da je nadčlovek. Strah ga je celo tega, da bo pozabil kaj ima v mislih, ker verjetno misli, da razmišlja kaj izredno pomembnega. Strah ga je tudi tega, da bo pozabil, kam sploh gre in kaj mora reči tam, kamor se je namenil. Potem pa je tu še ponos na samega sebe in delanje vtisa, da tudi drugi mislijo za njega, da je on izrednega pomena v samo izbrani vrsti visoko cenjenih ljudi. Tak

S kraljevega zeljnika, prvič

“Vsem vam, klošarjem bi dal metlo v roke, banda ušiva! Potem bi Ljubljana zares bila bela!” tuli proti meni pritlehno velik belosrajčnik s svileno kravato. V obraz zabuhel in s peno v kotu ust. Zamišljam si, kako so ga doma zatirali kot otroka... in ves premražen naprej prodajam Kralje ulice.

“Hja! To pa ne bo mogoče, »tovariš«! Imam tâko šolsko izobrazbo, da lahko brez skrbi cajtnge prodajam! Metlo raje pršparajte zase, saj kaj drugega tako ne znate, kot pometati pred tujim pragom!”

Široko je odprl usta, a ne za to, da bi dihal...

♫ Kralj O'Tone Prvi

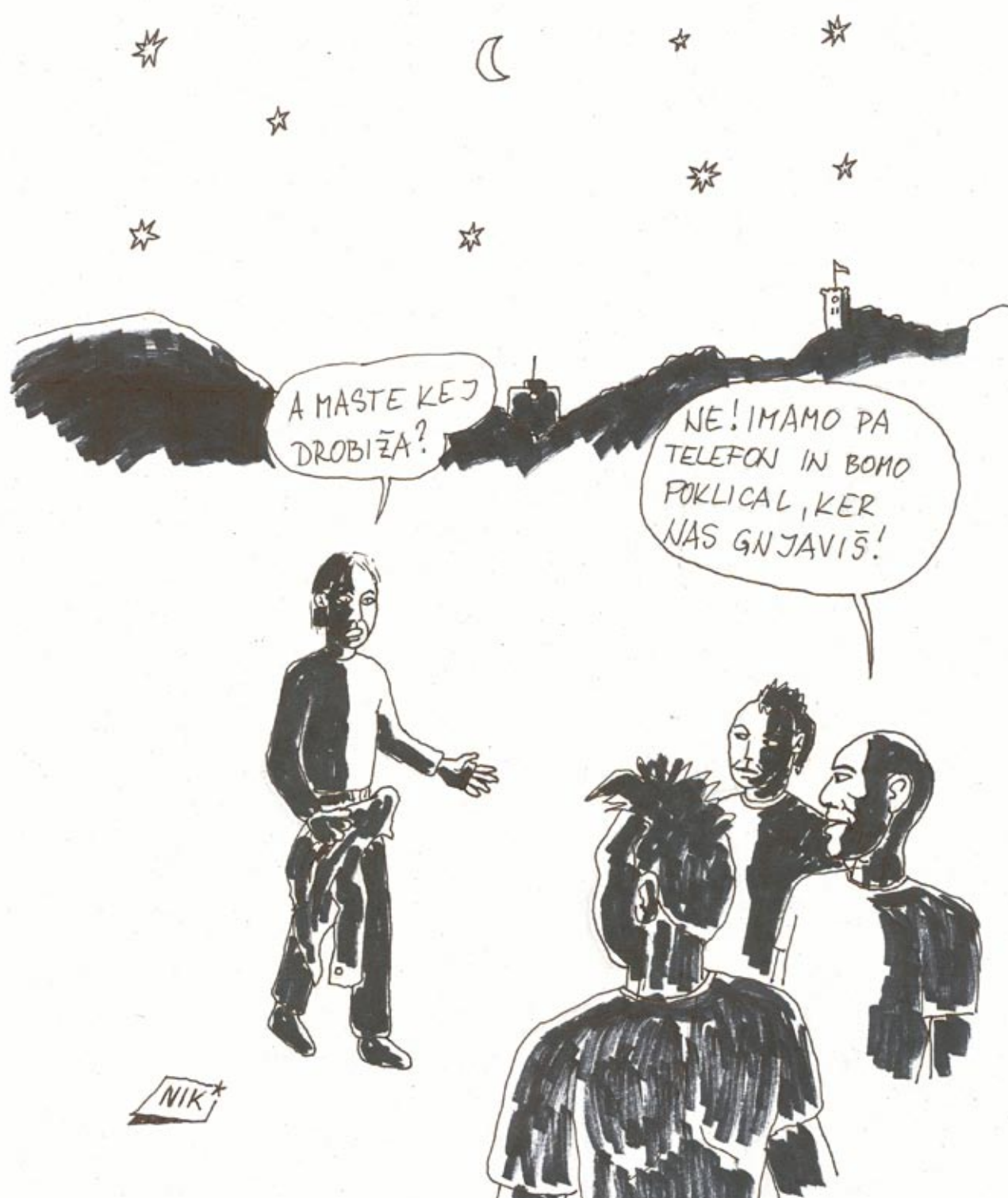
človek ne bi kupil niti korenčka od branjevke na tržnici, ker je to za njega sramotno. Kupil pa bi korenje v supermarketu in to zapakiranega, čistega, z deklaracijo ter z listino o izvoru in samo genetskega izvora, ker vidi takšno prihodnost. Brez tržnic in ljudi, ki z veseljem delajo na vrtu in z ljubeznijo okopavajo vrt, ki so si ga z garaškimi rokami ustvarili in ga obseva naravno sonce in zaliva harmonija oblakov, ki

tvori dež.

Ja, prihodnost je sterilen korenček, sedanjost pa je tukaj in se nam nasmiha. Sreča je v ljudeh, ki vedo, kaj je delo in ne v ljudeh, ki jemljejo ljudem proizvode in jim pustijo zaradi zakona, ki so ga sami napisali, bore malo.

Imejmo se radi,

α Sonic

K novemu ZAKONU O VARSTVU JAVNEGA REDA IN MIRU, ki ga je sprejel Državni zbor RS 06.07.2006 (ZJRM-1, Uradni list RS št.70/2006)

V hipu sem se zavedel, da se pred mano dogaja film, ki ga moram posneti

Kdo si?

Dimitar Anakiev, prihajam iz bolgarske manjšine iz Srbije. Končal sem medicinsko fakulteto v Nišu in v Slovenijo prišel na služenje vojaškega roka po kazenski prekomandi v takratni JLA (kazen zaradi slabe discipline - s prijateljem sva popivala, ko je v inšpekcijo prišel nekakšen general. Takoj so me poslali v Slovenijo. Ta kazen se me izgleda še drži). V Sloveniji sem spoznal sedanjo ženo in ostal tukaj živeti z njo, rodila se nam je hčerka. Sedem let sem delal kot zdravnik v Tolminu, potem je prišla osamosvojitve in sem se znašel med izbrisanimi prebivalci Slovenije. Sledilo je desetletno življenje brez dokumentov, na margini, preživiljal sem se z občasnimi deli, recimo dve leti sem bil šahovski trener v lokalnem klubu. Potem sem si kupil majhno DV kamero in začel snemati življenje okrog sebe.

Kaj počneš?

Delam filme, iz tega sem si naredil življenje. Ravno kar sem končal svoj prvi 35-mm film "Ti si jedini gazda u ovoj kući" in začel pripravljati za igrani omnibus "Ave Dante!", ki bo posnet na Super 8-mm filmskem traku v sodelovanju s kolegico in kolegom Sonjo Prosenc in Milošem Kaluskom.

Kdaj in kako si se začel ukvarjati s filmom?

Zdi se mi, da delam filme celo življenje, le da sem se prvi del življenja nevede pripravljaval za filmsko ustvarjanje. Eisenstein je enkrat povedal, da ga je Oktobrska revolucija naredila za filmarja. Podobno bi jaz lahko rekel, da so me nacionalistični procesi na tleh bivše Jugoslavije spremenili v filmarja. V tem smislu sem jaz "pesnik" slovenske osamosvojitve - globoko nacionalni pojav, oziroma odpadek pri formiranju slovenske nacije. Leta 2000 sem sodeloval z ekipo japonske javne televizije NHK na dokumentarcih posnetih v Sloveniji. Takrat sem prvič videl kako se to dela, potem sem si, kot rečeno, kupil svojo kamero in začel lastno filmsko ustvarjanje. Začel sem od nule, ustvarjanja filmov sem se naučil na cesti.

Koliko filmov si že posnel in ali bi kakšega

posebej izpostavil?

Posnel sem pet filmov: *Amigo* (2003), *Rubbed Out / Zradirani/* (2004), *Happy New Year* (2005), *King of the Road* (2005), *Ti si jedini gazda u ovoj kući* (2006). Po svoje je vsaki od teh filmov nekakšna prelomnica, na primer za svoj prvi film "Amigo" sem prejel nacionalno filmsko nagrado "Vesna", kar mi je veliko pomenilo v opredelitvi za filmsko kariero. Film o izbrisanih "Rubbed Out" mi je prinesel denar in mednarodno afirmacijo, *Happy New Year* in *King of the Road* sta bila moja prva "off road" filma ob katerih sem naučil, da lahko popolnoma sam naredim film, iz "nič" in spontano (brez priprav, ki jih vsak film nujno potrebuje, celo brez ekipe - kot "one man band"), "Ti si jedini gazda u ovoj kući" je moj 35-mm prvenec, veliki in popolnoma profesionalni produkcijski dosežek, enako velja za prihajajoči "Ave Dante!", katerega bom delal na "underground" filmskem formatu Super 8-mm, kot igrani omnibus. Vsaki od filmov ima svojo razsežnost, vse te dimenzije so mi enako pomembne.

Kako je nastal *King of the road*?

Nastal je po naključju. Snemal sem eno od epizod dogajanja okrog izbrisanih in čakal v parku na Miklošičevi prihod protagonistov. Njih pa ni bilo, zamujali so. Med tem so prišli Tonček, Dare in Igor, trije ljubljanski brezdomci in začeli svoj "performans" pridobivanja drobiža. Nekaj časa sem samo užival v tem kar se dogajalo, potem sem se začel zavedati izrednega pomena njihovega dejanja: po eni strani eksistencialne globine videnega, po drugi pa umetniške vrednosti njihovega nastopa. Zazdelo se mi je, da pred sabo vidim začetek gledališča, ker gledališče je, mislim, nastalo na cesti na podoben način. V hipu sem se zavedel, da se pred mano dogaja film, ki ga moram posneti. Zagrabil sem kamero in začel. No, prej sem jih vprašal za dovoljenje.

Kako si film zasnoval?

Ideje za film se pri meni porajajo v zvezi z glavnim junakom. Ne morem si predstavljati filma brez "svojega" tipa junaka. In ta tipičen moj junak je moški ali ženska, ki si upa iti po svoji poti ne glede na posledice, ne glede na ceno, ki jo mora plačati za "svojo" pot. V "Amigu" je to Walter, v "Rubbed Out" je to Aca Todorović, v "Ti si

Foto *

Foto * Alma Anakiev

jedini gazda u ovoj kući” je to Jasmina, enako bo pri “Ave Dante!”, ker je Dante bil, če slučajno ne veste, brezdomovinec po svoji volji, človek, ki je plačal z izgnanstvom svoja napredna politična stališča in konfrontacijo s papežem (čeprav je bil goreči kristjan!). King of the Road se je idejno rodil, ko sem dojel, da Tonček ni žrtev, temveč brezdomec po izbiri, da si je sam izbral takšno življenje in ga pokončno sprejema. To pa je moja tema, rdeča nit vseh mojih filmov.

Ali je bilo junake težko ali lahko motivirati za film?

Pravzaprav ne. Takoj so privolili, sodelovanje sem plačal le s steklenico poceni vina. Brezdomci so prijazni ljudje, potrebni pozornosti - so idealen filmski “material”. Edino Tonček ni hotel biti intervjujan. Rekel mi je, “lahko snemaš, govoril pa ne bom”. Potem, ko sem opravil intervjuja z njegovima kolegoma, je sam prisedel zraven in mi rekel, “zdaj ti pa bom povedal, kar imam za povedat”. Pred tem je pazljivo poslušal kaj govornika druga dva in se je občasno vmešaval s pripombami. Očitno mu ustreza aktivna vloga: noče biti le objekt snemanja temveč subjekt. To pa je potrdilo moj intuitivni občutek, da bom v

njem dobil “svojega” junaka.

Kaj novega si se ob snemanju King of the road naučil?

Umetnost kot jo jaz dojemam in tako tudi filmska umetnost je proces učenja na osnovi empatije. Veliko sem se naučil, pravzaprav vse kar je bilo projekt ponujal, vse, kar lahko prinese popolnoma nova situacija: življenjska in filmska.

Kakšno je bil pred snemanjem filma tvoj odnos do brezdomcev in kakšen po snemanju?

S pomočjo filma in medsebojnega sodelovanja sem prestopil mejo, ki ponavadi ločuje ljudi in družbene sloje. Za trenutek smo si postali blizu, naše človeške vsebine ste se dotaknile neposredno. To je ta čisto človeška, čustvena plat za katero sem bogatejši in je to verjetno tudi moja največja osebna pridobitev. Razen tega sem nekaj naučil, začel sem razmišljati o “brezdomstvu” kot življenjski poti, celo kot “poklicu”. In seveda, veliko misli se mi je nakopičilo o družbi.

Kakšna zgodba v zvezi s filmom Rubbed out?

Tekom snemanja Rubbed Out sem prejemal anonimna pisma z grožnjami. Grožnje so bile naslovljene na mene ampak tudi na člane

moje družine. Grenek priokus teh dejanj me je spodbudil v sicer težkem delu, brez denarja, brez opreme in z redkimi sodelavci. Eno od teh pisem sem objavil na internetni strani Dostje! dokler ga niso, verjetno zaradi prostorne stiske, izbrisali.

Si doslej na en ali drugi film dobil kakšen odziv, ki bi ga želel izpostaviti?

Vsi moji filmi so bili prikazani na nacionalnem filmskem festivalu. Amigo je tam prejel nagrado, Rubbed Out je bil pohvaljen s strani selektorja za "efikasno režijo". Razen tega se prikazujejo v tujini. Rubbed Out je bil prikazan na svetovno najbolj poznanem festivalu dokumentarnega filma v Amsterdamu: IDFA (do zdaj prvi in edini slovenski film ki se je uvrstil na IDFA), tega meseca (julija 2006) bo prikazan tudi na festivalu Golden Apricot v Erevnu, kupila ga je in predvajala finska televizija YLE TV2. Po drugi strani je bil zavržen za predvajanje povsod na Balkanu: zavrnil ga je Zagrebski in Beograjski festival dokumentarnega filma (zaradi »slabih estetskih lastnosti«), na Ljubljanski festival dokumentarnega filma v CD ni niti bil povabljen čeprav imajo tam sekcijo "družbeno angažiranega filma" in zanimivo je, da je selektorica regionalnega dokumentarnega programa v Sarajevu kot pogoj za uvrstitev izpostavila skrajšanje filma za sceno pravoslavnega križanja glavnega junaka. Na TV Slovenija filma Rubbed Out tudi niso hoteli prikazati, ker "ni v skladu z programskim interesom hiše". Film "King of the Road" je pred nedavnim prikazan na festivalu v Strumici, Makedonija (Aster fest).

Še kaj?

V čast mi je, da svoj prvi »filmarski« intervju v Sloveniji dajem ravno časopisu Kralji ulice! Vesel sem ideje o prodaji DVD-ja z dvema mojima filmoma: Rubbed Out in King of the road skupaj s časopisom Kralji ulice. Razburljiva je ideja o transplantaciji enega »main stream«-ovskega manira na mulatere podtalnega življenja, v katerem se križajo brezdomstvo in brezdomovinsko. Zahvaljujem se uredništvu, produkciji Boter in Filmskem skladu Republike Slovenije, ki je izdajo DVD-ja podprl.

✂ Pogovarjala sva se **Dimitar Anakiev in Špela Razpotnik**, 22.06.2006

Naše bralce obveščamo, da bo z naslednjo (septembrsko) številko časopisa Kralji ulice mogoče kupiti DVD, ki vsebuje dva filma avtorja Dimitara Anakieva, King of the road in Zradirani/Rubbed out. DVDji bodo na voljo pri zainteresiranih uličnih prodajalcih po skupni ceni 1000 SIT za DVD in časopis, vendar v omejenem številu (zgolj 100 komadov). Zato tiste, ki si film želijo, pozivamo, naj se o tem pravočasno dogovorijo s svojimi uličnimi prodajalci.

Umetnik-duševni bolnik (3. del)

Danes je nedelja in umetnik je dobil polovico denarja, drugo polovico pa dobi konec tedna, tle se ne gre za velik denar ampak par tisočakov.

Umetnik je zbolel zaradi zarote pri genski zasnovi.

In zdaj ga imate tukaj pred vami, ki vam povrh vsega, še nekaj piše.

Bojim se malo za njega, da ne bo malo zašel s svojim pisanjem, čeprav mi je všeč, da vsaj kaj dela, če je pa dobro to kar dela, pa bomo še videli, koliko časa treba, da njegova knjiga pristane po mestnih izložbah.

Tako malo berem, da ne vem katera je trenutno najboljša na sceni. Bom vprašal njega. On bo verjetno odvrnil kot Van Gogh in rekel: Tale, ki jo zdaj pišem. Kajti jaz še nikdar nisem prebral knjige, ki piše o meni in tebi, prijatelj moj. A misliš, da bo zabavno? Ja, jaz mislim, da bo, samo ne vem, če bodo vsi razumeli takšen humor.

Tako, ti si Umetnik glavni lik, kajti vse kar so ti počeli v življenju je lahko nekje zapisano. Saj ni čudno, da si zdaj invalid I. stopnje - duševni bolnik.

Kdo bi pa bral knjigo, ki jo piše duševni bolnik, ampak zato imaš mene in se bom jaz potrudil da ti jo izdajo. Saj tudi niso nikjer brali resničnih zgodb pacienta, ampak ti še enkrat povem, da ne bodi v skrbeh in ti jaz pomagam, saj jaz pišem, ko ti ne moreš.

Saj vem, nikdar ne veš, kdaj te lahko napade bolezen, zato moraš imeti pri sebi tablete – pomirjevala.

Pa paše ti, ko še popiješ kako pivo.

Adijo Umetnik, te že utrujam, zato kar pojdi počivat, bom se jaz malo razpisal, saj on je invalid, to pomeni da ni sposoben nič narediti, ampak slika čudovite slike, ki so tokrat naslikane njemu v čast, sploh ne pomišlja da bi jih prodal. O eni razmišlja, da bi rad dobil kupca za Ameriko, kajti slika ponazarja Ameriko.

On jo gleda, ker ga pomirja, kajti v ospredju slike je naslikal angelčka, nago žensko, kako je ravno stopila iz nebes v zeleno-rumeni planet, zadaj je Los Angeles ponoči, potem pa morje in rdeče skale, naslov slike pa je: THE LOS'T

ANGEL'S IN MARS. Že ima zamisel, kateri znani osebi jo bo podaril.

Ni boljšega prijatelja kot je on, veliko se naučim od njega, čeprav me malo skrbi za njega, kajti ko je bil nazadnje v psihiatrični bolnici Novo polje, mi je rekel, da so vrgli ne vem koliko raket zemlja – zrak. Ampak on je vedel, da je nova bolnica močnejša od kakršnekoli vesoljske ladje. On pa je bil noter kot pilot. Zato se je počutil varno. Njega namreč primejo tedaj, ko zaznajo, da ima preveč energije. Naj vam nekaj povem! V tej državi ne sprejmejo drugačnosti. Ne pustijo ti, da bi bil tisto kar hočeš. To bi se spremenilo, če bi pripeljali dilerje iz Holandije in bi tukaj odprli Coffe-shop-e z njihovo robo – seveda, potem bi se pa marsikaj spremenilo v tej naši mali čudoviti deželi.

Umetnik išče cigarete, posluša radio in prižgal bo enega.

Prej je pojedel eno pomirjevalo, zato je kar miren, pa še z nekim prijateljem je prej bil zunaj. Pa enemu psu je odnesel kosti od piščanca, kar je bilo tukaj pri njemu na kosilu. Jaz sem bil tudi tam in pojedel velik kos pohanega piščanca, pa pražen krompir in solata je bila.

Grem pogledat, če je še kaj za jest!

Umetnik je včeraj ugotovil, da se počasi stara, kajti na levi strani glave so mu začeli poganjati sivi lasje, verjetno mu spet dela samo desna stran glave.

Zdaj se bom spustil v globoko meditacijo, tako da bo zjutraj umetnik kaj napisal.

¤Nix

S kraljevega zelnika, drugič

Dobim SMS sporočilo: "Avto se mi je pokvaril, lije kot iz škafo, moja mobilnost je na ničli, porezala sem si prst, kaj misliš, ali bo jutri sonček?"

Odgovorim: "Zamisli si mojo grozo zjutraj, ko se pogledam v ogledalo in sonček ti zagotovo posije, ko se ti bo srček zasmel, čeprav je za jutri napovedan še močnejši naliv!"

Zdaj čakam repliko...

¤ Kralj O'Tone Prvi

Ekskurzija po slovenski obali

V nedeljo, 11. 6., je bilo jasno in tiho jutro, ki pa je vendarle zbujalo v nas netiha pričakovanja. Že dejstvo, da smo se zbrali z namenom švigniti jo proti obmorskemu delu naše države, je risalo zadovoljne nasmeha na naših obrazih. Za dobro družbo v avtu je bilo poskrbljeno, katere železovski pravitako niso bili zanemarjeni, za kar je poskrbela Maja z doma narejenimi tuninimi sendviči. S samo eno vmesno postojanko, smo okoli devete ure prispeli v Koper, napolnili nahrbtnike s časopisom Kralji ulice ter se odločili za klopco, kjer naj bi prva akcija osveščanja Primorcev potekala. Splet okoliščin je naredil svoje ter naju s Tomijem poslal na daljši sprehod po mestu, Maja in Gregor pa sta ostala na prej omenjenem mestu. Odzivi mimoidočih so bili raznoliki, eni so se ustavili in nam prisluhnil, drugi so Kralje ulice že poznali ter namenili par spodbudnih besed, tretji ignorirali vso zadevo, z otroško radovednostjo pa so se ustavljali tudi najmlajši. Po približno

Foto * Borut Černe

treh urah druženja s Koprčani, smo se odpravili proti Izoli, kjer je Tomi zbral pogum, začofotal po še precej hladnem morju, ostali pa smo se precej narcisoidno nastavljali prvim vročim sončnim žarkom. Bil je že čas za ohladitev, zato smo se vsi skupaj odpravili v prijeten lokalček, kjer smo se čudili prijazno neprijazni postrežbi natakara ter se smejali Gregorjevimi šalami.

Naslednjain končna destinacija je bil Piran, kjer je bil naš obisk najuspešnejši. Namreč, v lepem,

Foto * Tanja Vuzem

starem delu Pirana, konkretno na Tartinijevem trgu, se je Gregor sestal z gospo Špelo Pahor, ki ga je nedavno od tega povabila na Primorsko z željo po nakupu vseh petih številčk časopisa ter morebitnem nadaljnjem sodelovanju. Ob prijetnem klepetu in medsebojni simpatiji smo si ponovno napolnili baterije ter se odpravili nazaj proti Ljubljani. Izlet je bil več kot prijeten in ostal nam bo v lepem spominu.

✧ Spisala Gregor in Tanja

Draga gospa Špela Pahor, v imenu Uredništva vam želim mnogo sreče in zadovoljstva ter užitek pri branju revije. Prosim vas, da morebitne predloge naslovite na moj telefon: Gregor Hann / 031 456 278 /

Foto * Borut Černe

Ko Izola postane raj za filmofile

Pod sloganom *pokaži barve* se je konec maja v Izoli odvijal tretji zapored filmski festival Kino Otok – Cinema Isola. Izolo sem v času filmskega festivala obiskala prvič in bila očarana. Že prej ljubo mi obmorsko mesto je izžarevalo in na vsakem koraku oglaševalo film, meni najljubšo obliko umetnosti. Ničesar še ne poznam, kar bi me bolj pripravilo do tega, da se globoko zazrem vase in hkrati nase pozabim, kot občutek, ki me preplavi, ko se udobno namestim v kino dvorani in zaplavam skupaj z zgodbo na platnu v nek paralelni svet.

V Izoli sem si v dveh dneh ogledala nekaj zanimivih in posebnih filmov, fantazijsko Herzogovo Divje modro onostranstvo; dokumentarni esej o iskanju in lovljenju mističnega severnega sija na filmski trak Podoba svetlobe režiserja Petra Mettlerja, ki je bil tudi eden izmed gostujočih režiserjev na festivalu; čudoviti, v srednjo šolo vračajoči japonski film Linda Linda Linda, kjer v dekliskem bendu preigravajo japonske Beatle; poetični, z resničnimi dogodki navdihnjen film Kolesarska kronika: pokrajine, ki jih je videl sedemnajstletni deček; in zame najbolj pretresljiv nadrealistični Monoblok argentinskega režiserja Luisa Ortege, kjer opazujemo mikrokozmos treh žensk ujetih v neizprosne okvirje zapuščenega sveta in razpada sistema okoli njih.

Poleg samih filmov, ki je vsak popotovanje zase, mi na festivalih še posebej ugaja vzdušje in dogajanje okrog festivala. Doslej sem obiskala poleg Ljubljane tudi festivale filma v Sarajevu, Puli in Berlinu. Povsod je po svoje drugače in posebno, čeprav mi je najljubši Sarajevski filmski festival prav zaradi vzdušja, ki ga doživim, ko si

ob koncu dneva po dveh, treh ali včasih celo štirih projekcijah zaželim malo sprostitve, plesa ali klepeta z drugimi ljubitelji filma. Tudi Izola se je na tem področju izkazala, organizatorji festivala so pripravili zanimiv spremljevalni program, projekcije kratkih regionalnih in mednarodnih filmov na odprtem v Kinu Svetilnik in pogovore s častnimi gosti festivala. Zabava na plaži ob stojnicah, kjer so pripravljali različne jedi s celega sveta, video projekcijah na platnu in dobri glasbi se je potegnila dolgo v noč. Za prenočevanje pa je bil na voljo kamp Škamp v neposredni bližini plaže, kjer so lahko v skupnih ležiščih v velikem šotoru poleg številne prostovoljske armade, prespali tudi tisti, ki so pozabili svoje šotore.

Izola je ravno prav velika, da se lahko do vseh prizorišč, Art kina Odeon, Kina Kulturni dom ter Letnega kina Otok na Manziollijevem trgu sprehodiš peš, med projekcijami pa poiščeš miren kotiček ob morju, kjer si nabereš moči za novo filmsko doživetje. Vreme se je sicer v drugi polovici festivala skisalo, a navkljub kapljam se je festival uspešno zaključil in naslednje leto ga zagotovo spet obiščemo.

✎ Maja

Razburkano življenje gospoda Kapitala in tovariša Delavca

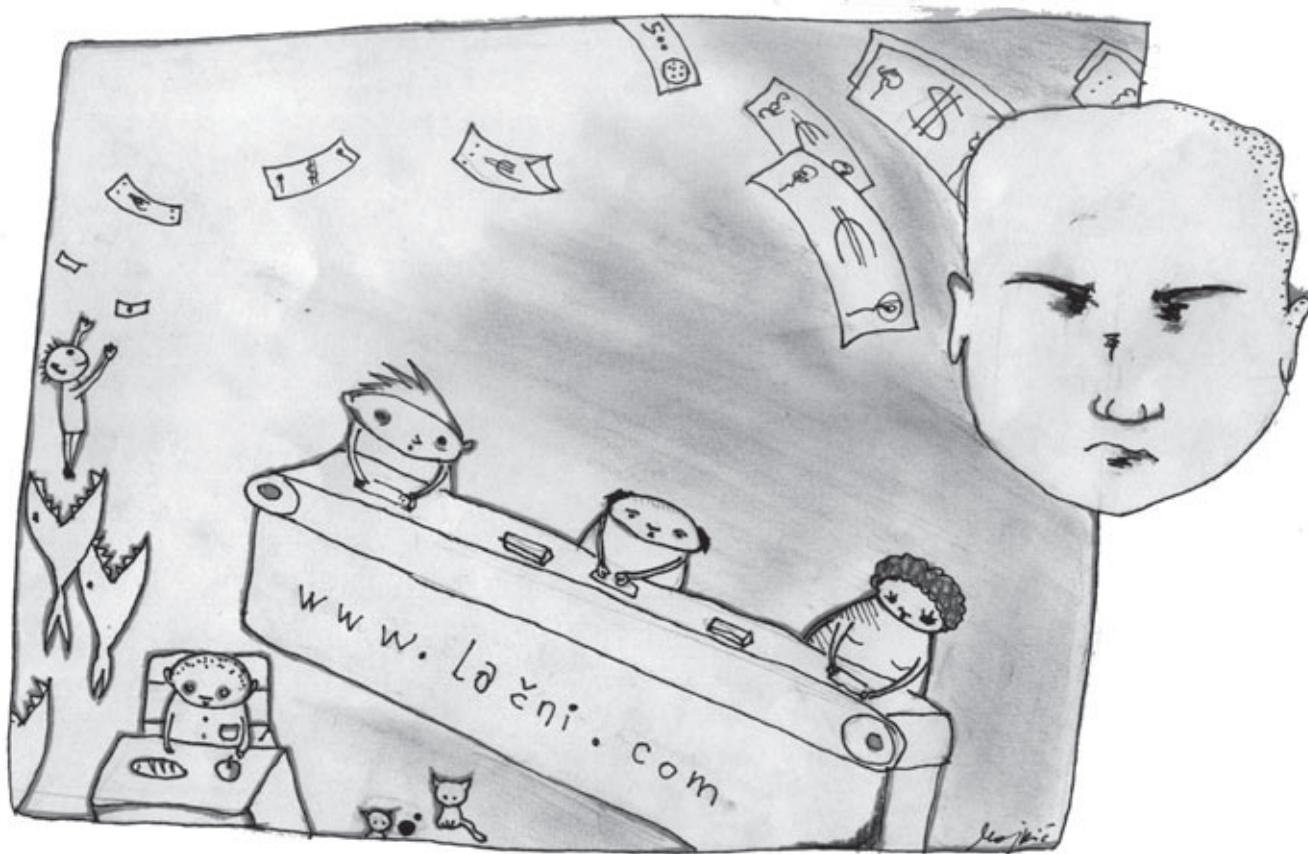
Nekoč pred davnimi časi je bilo življenje precej bolj umirjeno. Kmet je obdeloval zemljo, dajal precej Gospodu, nekaj lastnega pridelka pa mu je le ostalo za življenje. Potem se je zgodilo - velika sprememba razlastitve v šestnajstem stoletju in Kmet ni imel več zemlje. Spremenjen v tovariša Delavca je bil potegnjen v borbo za zadovoljitev svojih življenjskih potreb, stabilna lastnina pa je bila spremenjena v tekoče bogastvo – kapital. Namesto da bi posedoval stabilen svet trajnih predmetov, so se ljudje znašli v pospešenem procesu produkcije in potrošništva. Delo in naravni viri so se spremenili v »prostoplavajoče« faktorje produkcije, pripravljene za kapitalistični trg. S tem preoblikovanjem pa so se prav tako »utekočinile« stoletja stare institucije, ki so Kmetu dolgo nudile varnost in identiteto.

Gospod Kapital in tovariš Delavec nista bila ravno najboljša prijatelja, sta se pa vseeno veliko in produktivno družila. Imela sta slabše in boljše dni, vzpone in padce, bila pa sta odvisna drug od drugega, eden brez drugega nista obstajala. Če je gospod Kapital hotel, da je delo dobro opravljeno, je moral sam nadzorovati tovariša Delavca. Tako sta hočeš nočeš bivala v isti kletki in sta se bila

kljub pogostem prepiranju prisiljena pogajati, prilagajati in usklajevati pri ustvarjanju znosnih pravil skupnega druženja.

Obdobje »tekoče moderne«, kakor današnje obdobje v istoimenskem delu imenuje Zygmunt Bauman, pa je enega partnerja spustilo iz kletke. Težka moderna je bila doba »vzajemne angažiranosti, tekoča moderna je epoha neangažiranosti, izmuzljivosti, enostavnega bega in brezupne gonje. V tekoči moderni vladajo tisti, ki so najbolj izmuzljivi, ki se svobodno premikajo in svojih premikov nikoli ne napovejo,« nadaljuje razlago Bauman.

Sistem zaposlovanja, ki smo ga poznali do sedaj, temelji na visokih standardizacijah v vseh svojih dimenzijah: glede delovne pogodbe, kraja in delovnega časa. Samoumevno je tudi, da se delo opravlja na določenem kraju, ob določenem času in v organizacijah oziroma podjetjih. Meje med delom in nedelom so jasno začrtane, časovno in prostorsko opredeljene in predstavljajo mejitev med brezposelnostjo in zaposlenostjo. Standardizirani sistem polne zaposlenosti pa se začneja, kakor razlaga Ulrich Beck (Družba tveganja: na poti v neko drugo moderno), počasi razkrajati s fleksibilizacijo svojih glavnih dimenzij: delovnega prava, delovnega kraja, delovnega časa. Meje med delom in nedelom se zabrišejo, razširijo se

fleksibilne oblike »podzaposlenosti«.

Tehnologija je omogočila, da gospod Kapital lahko nadzoruje in upravlja tovariša Delavca posredno. Notranje podjetniške povezave je na večini področij mogoče vzpostaviti elektronsko. Povezanost med delovnimi in proizvodnimi procesi se zrahlja. Na mesto vidne podjetniške oblike, npr. stolpnic in tovarniških hal, stopi nevidna organizacija podjetja. Fleksibilizacija delovnega časa, prestop iz polnega delovnega časa na različna delovna mesta s skrajšanim delovnim časom pa se ne more izvršiti dohodkovno nespremenljivo in nevtrarno. Z delitvijo delovnega časa, katerega cilj je generalizacija podzaposlenosti, hodi z roko v roki tudi prerazporeditev dohodka, socialne varnosti, priložnosti za kariero, položaja v podjetju v smeri navzdol, v smislu kolektivnega padca (povprek čez strokovne, poklicne in hierarhične diferenciacije). Politika delovnega časa je v tem smislu, kakor nadalje razmišlja Beck, tudi politika ustvarjanja nove družbene negotovosti in neenakosti. V tem sistemu je brezposelnost v podobi raznih oblik podzaposlenosti tako rekoč integrirana v sistem zaposlovanja, zamenja pa jo generalizacija zaposlitvenih negotovosti, ki jih »stari« industrijski družbeni sistem ni poznal.

Gospod Kapital je tako odvrzel moteče breme nadzora in stroške vzdrževanja, znebil se je odvečne navlake, ki ga je vezala v neposredni kontakt s tovarišem Delavcem, ki ga izkorišča za svoje samoreproduciranje in samopovečevanje. Njuna vzajemna odvisnost je bila enostransko pretrgana. Tovariš Delavec je še vedno odvisen od navzočnosti gospoda Kapitala, medtem ko gospod Kapital lahko prosto plava za različnimi mamljivimi priložnostmi - in partnerji, s katerimi se bo spustil vanje. Potuje lahkotno in hitro, s prenosnim računalnikom v eni in mobitelom v drugi roki, kar je postalo glavni vir negotovosti vsega drugega. Gospod Kapital ne vztraja na silo. Raje se umesti v mrežo možnosti, kakor da je paraliziran v določeni službi. Ni mu problem uničiti, kar je naredil, če to zahteva trenutek. Trajno se svojim stvaritvam ne zavezuje, zlasti ne čustveno. Skoraj nič ga ne more zaustaviti v njegovem paradiranju.

Tudi institucije moderne države izgubljajo svojo moč in tovarišu Delavcu ne morejo več zagotavljati varnosti. »Moderna država se obrablja,« pravi

AL SLIŠTE

Al slišite kako pijanec za vogalom šči
Al slišite kako psihopat v temo bolšči
Al slišite kako narod za žico trpi
Al slišite kako čakajo da bodo ponje pršli
Al slišite kako disidenti trpe
Al slišite kako so ulce prazne
Al slišite kako točajka zapira lokal
Al slišite kako ni ne kruha ne iger

Al slišite kako pravice ni

✠ Josip Kalašnikov

Bauman. Medtem ko vsi dejavniki političnega življenja ostajajo tam, kjer so bili, zvezani na svojih položajih, se moč pretaka daleč onkraj njihovega dosega. »Naša izkušnja je podobna izkušnji potnikov na letalu, ki visoko v zraku odkrijejo, da pilota ni v letalu,« piše Zygmunt Bauman. Gospod Kapital je postal premičen, nevezan na ozemlje, kar mu omogoča izsiljevanje političnih agentur, vezanih na ozemlje. Vsaka vlada mora upoštevati njegovo grožnjo, da se bo odselil drugam, umaknil svoje investicije. Vlada gospoda Kapitala ne more prisiliti, da ostaja, lahko pa ga mami z ustvarjanjem čim boljših razmer za svobodno podjetnost, kar pomeni, da mora prilagoditi svojo politično udejstvovanje pravilom svobodnega podjetništva. Vlada porabi vso moč, s katero razpolaga, da deregulira, odpravi in ukine obstoječe zakone ter pravilnike, ki ovirajo podjetnost. V praksi to pomeni nizke davke, manj ali nič pravil, predvsem pa fleksibilen trg dela. Konkretnih primerov ni potrebno iskati daleč. Slovenski finančni minister Andrej Bajuk sicer zagovarja načelo, da delo ne sme biti obdavčeno bolj od kapitala in vendar je njegova vlada najprej davčno olajšala kapital.

✠ Luna Jurančič Šribar

Dnevnik zdravljenja (4.del)

sreda, 14.6.

Odhod na namenski izhod. Vstal sem ob 6h, se stuširal, obril. Po jutranji telovadbi odnesel perilo v pralnico in odšel na zajtrk. Odločil sem se, že prejšnji dan na skupini, da grem na izhod po terapijski uri, saj sem prišel do zaključka, da je bolje prisostvovati na skupini, ker je že tako nekajkrat odpadla in verjetno še nekajkrat bo odpadla. Po uri sem odšel z J. (ki je ravno tako odšla na namenski izhod) in njeno hčerko z avtom do Jeprice, kjer sem odšel na avtobus. Zapravil sem manj denarja, poleg tega sem bil v dobri družbi. V Ljubljani sem najprej uredil zdravstveno zavarovanje in odšel v zdravstveni dom na slikanje zob. Urnik zobnega rentgena je bil pomešan, zato sem imel srečo, da sem srečal sestro in jo zaprosil za slikanje izven urnika. Ko sem ji razložil, da imam do Ljubljane daleč in da nimam možnosti priti vsak dan, je moji prošnji ugodila. Nadstropje višje je moj osebni zobozdravnik s katerim sem se skušal dogovoriti za ureditev mojih zob. Njegova pomočnica je rekla, da morajo počakati na slike zob in da naj pokličem za naročilo naslednji dan. Ker sem imel do razgovora na šoli eno uro in pol časa, sem odšel v mesto, kjer sem si ogledoval izložbe in se pripravljal za nekatere nakupe, odšel sem tudi v lokal, kjer imajo video igre, ki so moj velik užitek. V šolo sem prišel ob 14.15 in se zadržal približno pol ure. Zanimivo je bilo, da sploh niso vedeli, da ne hodim v šolo, da sem prekinil, oziroma zamrznil pogodbo z zavodom za zaposlovanje, skratka presenečen sem bil, kako malo so med seboj povezani, saj gre za sodelovanje šole z zavodom za zaposlovanje in obratno po programu, ki ga financira zavod za zaposlovanje. Ker mi je ostalo še dve in pol uri časa do odhoda vlaka, sem se oglasil pri socialni delavki. Pogovarjala sva se o mojem zdravljenju in o skupini oziroma o klubu zdravljenih alkoholikov, ki ga vodi sama in v grobem o njegovem delovanju in pogojih za moje sodelovanje v njem. Zadržal sem se skoraj uro, tako da mi je še vedno ostal čas za obisk očeta, vendar ga ni bilo doma. Moji občutki na vlaku so bili prijetni. Vesel sem bil, da sem uredil vse, kar sem si zadal, kar je bilo v mojem načrtu. Na vlaku sem zopet srečal S. V Begunje sem se vrnil z avtobusom, ki je peljal iz Radovljice 19.10. Zvečer sem se stuširal, gledal televizijo in pred spanjem bral

knjigo. Moji občutki čez cel dan so bili dobri, čeprav je bilo zelo vroče, sploh na avtobusu. Nekako nisem mislil na alkohol in tudi nobene želje po njem nisem čutil.

četrtek 15.6.

Vstanem ob 6h. Počutje je solidno. Pišem katere stvari je potrebno nabaviti in dnevnik. Ponoči sem po pripovedovanju drugih, v sanjah govoril in krilil z rokami, sanj se ne spominjam, vem le to, da sem se nekajkrat zbudil premočen, preznojen. Pripravim umazano perilo, si umijem obraz in se počestim. Po jutranji telovadbi odnesem umazano perilo v pralnico. Zajtrk, zdravila in raport. Terapevtska ura je odpadla, ker nismo imeli programa, namesto nje je bila delovna terapija (kot je že kar samoumevno). Kar me moti, ker je možno se ukvarjati z bolj pomembnimi stvarmi kot so npr. učenje, pisanje dnevnika (pri katerem sem trenutno v zaostanku), rekreacija... Poleg tega sva bila na delovni terapiji sama z M. in sva počasi prekopala dve gredi. Z J. sva nato – ko je zaključila s terapevtsko uro pripravljala skupina – odpeljala smeti in pomije. Pred tem je prišel tudi novi pacient. Ob 11.10 sem odšel v nabavo. Čas do kosila je hitro minil, bral sem časopis, mimogrede nas je obiskal S., ki je prišel na obisk k svoji hčerki. Po kosilu sem do zdravil igral šah, med katerimi sem pospravil stvari od nabave v omari v sobi, kjer dobimo zdravila in v kopalnici. Ugotavljam, da je kar veliko dela z nabavo, posebno ob četrtnih, vendar mi delo ugaja, ker se zamotim in imam neko odgovornost. Med uro individualnega učenja sem pisal dnevnik, za katerega zadnje čase porabim več časa in se tako držim dogovora, ki sem ga sprejel sam pri sebi. Namesto socialnih ur imamo prosto. Ukvarjam se z risanjem skice spodnje in zgornje spalnice. Čas je izredno hitro minil. Malo sem treniral možgane z razmišljanjem, ker je bila prejšnja skica za moj okus pomanjkljiva in narobe narisana, vendar je do večerje nisem dokončal in jo bom nadaljeval prihodnjič. Po večerji igramo namizni tenis in po viziti si ogledam dolgočasen nogomet, tako da po njem hitro zaspim.

petek 16.6.

Vstanem malo kasneje ob 6.30, ker razmišljam o mojih nenavadnih sanjah. Sanjal sem namreč o ubijanju, umorih, o smrti bližnjega. Počutje je bilo dobro, kljub sanjam. Dan se je odvijal po urniku in dogovoru. Ne vem kaj bi napisal, ker se ne spominjam več.

sobota - nedelja 17.6. - 18.6.

Z M., njenima sorodnicama in S. sem se peljal do Kranja, kjer sem šel na avtobus do Ljubljane. V Kranju sem pogledal, če je že nakazana na računu socialna pomoč, vendar je ni bilo. Na avtobusu sem intenzivno razmišljal, zakaj še ni nakazano. Postal sem nervozen, saj sem bil čisto brez denarja in tudi nekaj manjših dolgov sem si nakopal. V Ljubljani sem najprej odšel do očeta, katerega sem zadnji trenutek še ujel doma, kajti ravno se je odpravljaj na neki pogovor o prodaji. Domov sem prišel okoli trinajste ure. Sestra in njen fant se počasi preseljujeta v novo hišo. Pripravil sem umazano perilo za pranje in gledal trening formule ena, ki se je izšel po mojem okusu. Nato sem se ukvarjal s popravilom kolesa. Šel sem do prijatelja, ki ima kompresor, ker nisem našel »pumpe«, ki bi »napumpala« zračnico s takim ventilčkom. Ugotovila sva, da je zračnica preluknjana. Kar nekaj časa sem porabil, da sem si sposodil ves pribor za zakrpanje zračnice, med katerim je prišlo do smešne situacije, da sem imel na koncu vsega skupaj preveč. Z manjšim trudom sem zakrpal zračnico in se lotil košenja trave, vendar me je kmalu pregnal dež, zato sem po močnem prepričevanju samega sebe začel pospravljati po kuhinji. Zvečer sem se zatopil v film, pri katerem sem se skušal zjokati, vendar mi ni uspelo. Čez celi dan sem se počutil še kar dobro. Motilo me je le, da je bil stric pijan in zopet je prišlo do prepira med njim in sestrinim fantom.

Zjutraj sem se zbudil ob 7h, vendar sem dremal do 8h. vstal sem, si skuhal zajtrk in kavo in nadaljeval pospravljanje v kuhinji od prejšnjega dne. Ob 11h sem se odpravil do očeta in se mimogrede ustavil v

S kraljevega zelnika, tretjič

Izdelujem modele ladij. Danes sem dokončal "Titanik"- 73 cm potrpljenja v dolžino, 10 v širino in 12 višine. Preizkusim ga v banji. Plava! Negotovo se ziblje, toda plava!

Spominja me na moje življenje...

Oba sta lepa, razkošna, bogata, dolga in... na dnu.

✠ Kralj O'Tone Prvi

domači gostilni, da bi srečal znanca s katerim sva bila prejšnji teden na pogovoru z gospodom, ki organizira to veselico. Res je bil tam in rekel mi je, da naj bi bila veselica včeraj, čeprav je prejšnji teden rekel, da bo v nedeljo ob 14h. Ugotovil sem, da mu ne morem zaupati (namreč tudi on ima težave z alkoholom) in sem se sam odšel pogovoriti s tem gospodom, ki mi je prav tako povedal, da naj bi bila veselica v soboto, vendar je na srečo odpadla zaradi dežja, tako da nisem nič zamudil in to se prestavi na naslednjo soboto. Tudi njemu ni bilo jasno, zakaj je tako rekel, čeprav je meni kasneje postalo jasno, da je verjetno kriv alkohol. Z očetom sva odšla – potem ko sem mu povedal o veselici – v delavnico, kjer sem se malo učil o izdelovanju teh kipcev. Doma sem gledal formulo ena, pokosil še nekaj trave, dokler me zopet ni zmotil dež, pripravil potovalki in se odpravil v Begunje.

Piše ✠ A.M.

K novemu ZAKONU O VARSTVU JAVNEGA REDA IN MIRU, ki ga je sprejel Državni zbor RS 06.07.2006 (ZJRM-1, Uradni list RS št.70/2006)

OGLASNA DESKA

KRALJI ULICE ODPIRAMO
DISTRIBUCIJSKI CENTER,
LOKACIJA POLJANSKA 14
ODPRT BO pon-pet 10-12h in 15-16h
OD 24. JULIJA DALJE.

V TEM PROSTORU BODO
NAŠI PRODAJALCI LAHKO
PREVZEMALI ČASOPISE,
USTVARJALI SVOJE PRISPEVKE,
DOBILI RAZLIČNE INFORMACIJE,
UPORABLJALI RAČUNALNIKE,
TU BOMO USTVARJALI MESEČNIK
KRALJI ULICE IN ORGANIZIRALI
DRUGE NAŠE AKTIVNOSTI
V OKVIRU UNIVERZE POD
ZVEZDAMI, V PROSTORU SE BODO
SKRATKA ODVIJALE ŠTEVILNE
AKTIVNOSTI ZA BREZDOMCE IN
DRUGE ULIČARJE.

URADNA OTVORITEV BO JESENI,
KO PROSTORE POLEPŠAMO, ZA TO
PA POTREBUJEMO VAŠO POMOČ.
VELIKOST PROSTOROV JE 50m² IN
ČE IMATE KARKOLI ODVEČNEGA
A ŠE UPORABNEGA, KAR BI NAM
PO VAŠEM MNENJU LAHKO
PRIŠLO PRAV PRI UREJANJU
PROSTORA, SE NAM JAVITE NA
TELEFON 040 222 874 ALI E-POŠTI
kraljiulice@gmail.com

*Gospo z Viča obveščam, da imam
Kralje ulice številka 3 zanjo, najde
me dopoldan pred tržnico*

KRALJ O'Tone Prvi

*Iščem sobo v območju LPP, primerno
mojim skromnim dohodkom. Prosim
kontaktirajte uredništvo.*

KRALJ O'Tone Prvi

**KRALJICA ULICE - STOPI IZ TEME, uDOMači SVOJO
ZGODBO!**

DVE 'DOMKI', PRIPRAVLJENI TA STATUS VSAJ ZAČASNO
SPREMENITI IN SKOZI OBJEKTIV KAMERE NAJTI NOVO,
ZAČASNO DOMOVANJE V MANJKANJU VAŠEGA,
VABIVA VSE BREZDOMKE ('STALNE' ALI 'OBČASNE')
K SODELOVANJU PRI ISKANJU TER DOKUMENTIRANJU
PRAV VAS IN VAŠIH ZGODB!

VSE ZAINTERESIRANE SE LAHKO OGLASITE DIREKTNO
PRI NAMA: DUNJA, KEKA (031224507), LAHKO PA SE
SPOZNAMO PREKO UREDNIŠTVA KRALJEV ULICE.

*Prodajalec, izkušen in zabaven, dostavim časopis
Kralji ulice do vašega praga. Dogovor po telefonu 031
456 278*

Gregor B. Hann

*(Uredništvo se opravičuje Gregorju, ker smo v
prejšnji številki objavili napačno številko in hkrati se
zahvaljujemo prijazni gospodični, ki so jo po pomoti
klicali naši bralci in ki je preusmerjala klice na pravo
številko.)*

Uredništvo Kraljev ulice se iskreno zahvaljuje
sodelavcem iz Zavetišča na Poljanski (Boris, Vlado,
Mitja, Igor in Tone), na CARSu oz. Aids fundaciji
Robert gre velika zahvala Tadeju in Bojanu, prav tako
pa vsem delavcem društva Stigma, za velikodušno
pomoč pri distribuiranju časopisov Kralji ulice
prodajalcem.

Sedaj, ko odpiramo svoj distribucijski center na
Poljanski 14, bomo večji del distribucije opravili sami,
ker pa želimo obdržati čim večji krog prodajalcev in
se jim tudi čim bolj približati, bo vaše sodelovanje
pri distribuciji tudi vnaprej zelo dobrodošlo.

Posebej se ob tej priložnosti zahvaljujemo še Boštjanu
Cvetiču s Škofijske Karitas Maribor in Zdenki Zrinski
iz celjskega zavetišča ter njunim sodelavcem, za
zavzeto distribucijo časopisov v Mariboru oz. Celju.

**3. avgusta ob 20:00 uri se Kralji ulice predstavimo na festivalu Sanje,
v Zvezda parku z literarnim nastopom. Vabljeni**

Vincencijeva zveza dobrote obvešča vse svoje uporabnike in ostale pomoči potrebne, da je v poletnem času, ko ni mobilnega razdeljevanja hrane, njihov dnevni center za brezdomce v Plečnikovem podhodu 1 odprt vsak ponedeljek in petek od 16 do 18h ter vsako sredo od 16 do 19h. Brezdomci pri njih lahko dobite hrano, operete svoja oblačila, se stuširate in se pogovorite s prostovoljci, ob sredah pa delijo tudi oblačila. Vabljeni!

Zaradi sebe

Spoštuj sebe. Hotel si dobro. Tudi veselje in zabavo. Resnega dela nisi bil zmožen. Sedaj imaš vrtnarja. In penzijo. Tudi čestitke in par prjatlov. Sobico in Simona. Kaj boš počel, moraš vedeti sam.

✠ Kavica

Dan je negotov. Da mi preživetje omogoča obrok hrane zastoj? Ne priznam. Lahko se hranim sam. Krompir, makaroni, fižol, banane. Jem skrivaj, ker nimam zob. Ženske se me izogibajo, ker nimam denarja. Znanci se delajo norca iz mene zaradi žene. Včasih me kdo pokliče, pa še to ne vem kaj hočjo. Ali pa ni čisto tako.

✠ Kavica

Ivo je duša in car ulice (3.del)

Z Ivom sva na Poljanskem nasipu, na ulici. Ivo sedi na stolu, pozdravlja mimoidoče, ki ga večinoma prav dobro poznajo. Tudi sam mnoge pozna po imenih, saj prihaja na ta kraj že več kot deset let. Pod grmom ima stol, še dva rezervna, zanj in za prijatelje. Običajno sedi, bere, rešuje križanke in pljuva po tleh, ker se mu cedijo sline ob misli na dobro večerjo. Vesel je, da mu je Bog naklonil to srečo, da lahko stanuje v domu, ker je bil ulice že sit.

Dom je Poljansko zavetišče za brezdomce, s čimer se Ivo še po dobrih enajstih letih ni sprijaznil. Misel mu uide k očetu, ki je umrl približno v tem času pred osmimi leti. Spominja se: "Moj oče je bil kmečki delavec, s srednješolsko izobrazbo. Bil je sin narodnega heroja in vnuk pravoslavnega popa Čekić Marka, ki so ga 1942. leta obglavili ustaši. Oče je umrl v štiriinšestdesetem letu zaradi angine pectoris, to je zoženje krčnih žil. Nameravali so ga operirati, a je prej umrl."

Še vedno bi raje delal, če bi bil zdrav, tudi samo za malico, posteljo in polovico denarja, ki ga našica na mesec. Zaradi ozeblin, ki jih je dobil v cukrarni in nesreče, ko so mu razbili glavo, ne more več delati. Želi si videti sina Iva in hči Ireno. Oba sta nekje pri njuni materi v Srbiji. Verjame, da mu bo Bog naklonil to srečo.

✠ Ivo, 47 let

✠ Z Ivom se je pogovarjala Milena Hostnik, v Ljubljani, 27. maj 2006

Lukijada

Obisk študentskih demonstracij

Opazil sem, da ima nova vlada res pomoč od zgoraj. En klic v Vatikan in nebo se je odprlo, tako da staršev in veliko bodočih študentov ni bilo. Nekateri so raje suhi in s suhimi denarnicami v prihodnosti. Ne pozabimo, da je naš kranjski J.J. tudi »študiral«, nosil rdečo petokrako kot funkcionar ZSMSja, sedaj pa bel postal. Volk v ovčji koži.

Zakaj tako hitro pozabimo preteklost? Da jo ponovimo?

Če nas spomin še ni zapustil, je vlada označila demonstracije kot neuspelo praznovanje Dneva mladosti. Da ne izgubim rdeče niti, bom začel z dotičnim deževnim dnevom. Dejan me je opozoril na mladenko, ki je ravnokar zapustila prizorišče. Ko sva jo vprašala po vtisih, sva naletela na prvo »lovsko«. Na dom so dobili obvestila, v katerih so jih »opozorili«, da brez nadzora profesorjev ni varno, ker je bil na črno sredo nekdo pretepen, skratka, ne udeležite se jih! Da ne bo pomote, obvestila so bila poslana s šole.

Na samem prizorišču se vsujejo kritike na račun vlade in nekaterih novinarjev, ki naj bi prikrili ali zameglili vladno pogajanje s figo v žepu. V bistvu se politiki na oblasti obnašajo, kot da svet

po njihovem mandatu ne bo obstajal in ne čutijo potrebe po zavzetju trdnih stališč.

Tudi glede varnosti si je vlada oprala roke. Tako da je bilo območje med policisti v opremi, ki bi prejšpadala v Irak, bil pas katerega so nadzorovali varnostniki. Zaščitni ukrepi so samo še okrepili zavedanje, da se nekdo nečesa boji ali pa kaj skriva. Vendar so pendreki mirovali, saj so imeli policisti več dela s klicanjem svojih dragih. Udeleženci pa seveda z mladostniško razposajenostjo in poslušanjem Janija Kovačiča in Zorana Predina.

In kaj sedaj? Bo kaj drugače? To je odvisno od nas, od naše številčnosti in odločenosti. Imamo vladarje, ki si jih zaslužimo, oni pa nas ne, sicer jim je pa vseeno. Stvari se ohladijo, volivci pa pozabijo.

opaža: ✧ Luka
piše: ✧ Tomislav
Gruden

pripombe in pohvale:
lukijada.gts@email.si
ali 040/554-825

Hvala bralkam in bralcem za njihove SMS odzive, nekaj smo jih izbrali za objavo:

Živjo. Res bi rada pohvalila vašo revijo. Kupim si jo vsak mesec in odkar jo prebiram, se je moje mnenje o brezdomcih res spremenilo. Prej nisem znala gledati na stvari z njihovega zornega kota in se do njih včasih nisem obnašala kot do soljudi. Hvala, da ste mi pokazali, da vse stvari niso črno - bele. Živa

Včeraj sem končno dočakala dan, ko sem lahko kupila Kralje ulice. Še aprila sem bila zasvojena s heroinom, brez smisla za življenje. Vaše zgodbe so podobne mojim. Zdaj čakam na sprejem na detoksikacijo. Ponosna sem nase in vem, da mi bo uspelo. Tudi vi ste nekaj posebnega. Vso srečo tega sveta vam želim! Jasmina

Vsem pri časopisu bravo. Priznam, »padla sem noter«. Kraljem, ki so napisali prispevke, je za čestitat. Lepo, toplo in prijazno. Nataša

Ne nisem navdušen nad Kralji ulice, ne morem bit navdušen nad stisko. Vsaka čast, delate korak proti nam, na mehkih jogijih spečim. Edini cajtnig, ki ga res preberem! Klemen

Ravnokar na vlaku berem 4.število Kraljev ulice, ki sem jo kupila dopoldan. Krasno poučno čtivo! Še jih bom kupovala in namesto kepice sladoleda raje stisnila drobiž vam. LP

Foto * Borut Černe

pismo bralke

Bila sem študentka, ki je včasih rada posedala z brezdomci po raznih parkih v Ljubljani. Največkrat pa smo bili v Križankah. Tudi sama sem bila na nek način brezdomka čez dan. Ob večurnih pavzah med predavanji pogosto nisem imela kam, razen v park. No, seveda je takrat že stala tudi knjižnica NUK, ampak ob sončnih dnevih, pa tudi v zimskih snežnih popoldnevih, je bilo v parku kar živahno, ljudje so bili prisrčni. Ob pivckanju vina pa sem poslušala njihove zgodbe. Te so bile žalostne, ali pa tudi ne. Ljudje so se odločali za takšno življenje tudi iz čiste svoje filozofije. Niso se šli sistema, bi se temu reklo. Jaz sem jih prekrstila v moje Čričke, oni pa mene v svojo študentko.

V tretjem letniku sem morala začeti delati preko študentskega servisa. Sama sem imela doma otroka, ki je ob vstopu v osnovno šolo potreboval več. Zato mi je takratna direktorica Ruža, imam jo v lepem spominu, našla delo tajnice, v nekem predstavništvu v Ljubljani. Sem so zahajale tudi stranke, med njimi je bilo največ moških seveda. In eden izmed njih me je vztrajno vabil na kavico. Bil je elegantno oblečen, zame je bil takrat starina, imel je 42 let. In ko me je tako že stotič povabil ven na pijačo, sem končno privolila. Izbral je Uniona v Ljubljani.

Bil je v vsem kavalir, odprl mi je vrata, slekel plašč, pripravil stol, resnično je bil šikan. Kar naenkrat pa se iz ne vem katere mize zasliši glas Anaaaaaaaaaaaaaa. No, ko sem se obrnila, sem zagledala moje Čričke. Delo me je malo odmaknilo od njih, zato sem bila vesela, da jih vidim. Cela družčina je bila tam za mizo. Videla sem nasmejane obraze, veselje v očeh, ko so me po dolgem času spet videli in zato sem jih šla pozdravit.

Na kavico me ta moški seveda ni več povabil. Ampak moram ga pohvaliti, bil je do konca kavalir. Ko sva spila, je šlo po istih ritualih naprej, oblekel mi je plašč, plačal pijačo, odprl vrata... in se poslovil.

Tako je bilo to. In še zdaj se nasmejim, ko se spomnim za nazaj.

✉ Ana iz Trbovelj

Čistilna akcija društva Stigma

Društvo za zmanjševanje škode zaradi drog Stigma je 7.6.2006 organiziralo čistilno akcijo odvrženih (in uporabljenih) injekcijskih igel – lokacija lesena koliba na Metelkovi. V akciji smo sodelovali Tina, Dare, Peter ter prostovoljca Sara in Božo.

Zaradi praktičnosti izvedbe čistilne akcije smo kot orodje uporabili lopato, grablje ter tisto zadevo, ki se pozimi uporablja za kidanje snega. Če bi se poslužili za te namene ponavadi uporabljene pincete, bi po mojem mnenju namreč še sedaj bili tam, nekje na polovici opravljenega dela. Ta koliba je bila namreč polna odvrženih igel (beri ganov), robčkov, gazic, raznih podstavkov od pločevink, itd., itd, tako da se je na vsakem koraku izpod nog slišal »rsk, rsk« lomljenja igel. Veliko k splošnemu ozračju v tej ne-varni sobi je še prispeval smrad in pa mušice. Tako smo se entuziastično lotili tega sizifovega dela. Sara, Božo in jaz v ta prvi kolibi, Tina in Dare pa v ta drugi. Pri tem smo morali biti zelo previdni, da se ne bi slučajno kdo po nesreči zbadel.

Foto * Peter Recer

Foto * Peter Recer

Med pobiranjem igel sem začel razmišljati o neprimernosti te kolibe za uživanje drog, motil me je predvsem higienski dejavnik, saj je umazanija bila dejansko na vsakem koraku in s tem velika nevarnost za razne infekcije uživalcev. Intravenozno uživanje drog je pač tako, da ponavadi priteče vsaj kapljica krvi, zna se zgoditi, da tudi veliko več in v tistem smradu je to zelo, zelo tvegano početje. V tujini obstajajo za ta namen tako imenovane varne sobe, kjer imajo uživalci možnost drogo zaužiti v optimalno čistih, urejenih prostorih, z čim manjšim tveganjem, pri nas je trenutno bistveno drugače. Varne sobe nimamo, obstajajo le ne-varne sobe ter veliko odvrženih injekcijskih igel. Ta problematika pa se nato rešuje s čistilnimi akcijami kot je bila naša, a to je bistveno premalo, saj bo tista koliba čez mesec, dva spet polna in kaj potem.... nova čistilna akcija? Pri tem pa ne smemo pozabiti, da so odvržene igle le del problema. Uživalci drog so v tako katastrofalnih pogojih za uživanje drog namreč izpostavljeni marsikateri okužbi, infekciji, pride do poškodb žil...

Po približno dveh, treh urah dela smo napolnili tri zabojnike, tiste rumene, ta velike... notri je okoli 2000 igel, ki jih bomo peljali na uničenje. V kolibe smo nastavili večje plastenke s pokrovom, namenjene uporabljenim injekcijskim iglam. Čistilna akcija je po številu pobranih igel bila uspešna, a smo prizorišče vseeno zapuščali slabe volje, še vedno pretreseni zaradi neprimernosti prostorov, smradu ter zavedanja kako zelo Ljubljana potrebuje varno sobo za uživalce nedovoljenih drog, a ljudje na položajih z močjo kljub temu že vrsto let ničesar ne naredijo.

DRUŠTVO
za zmanjševanje
škode zaradi drog
Stigma

✂ Peter Recer

Foto * Peter Recer

Kulinarični dogodek na vrtni trnovske cerkve

Na povabilo trnovskega župnika Toneta Kampareta sva se v sredo, 21. 6. ob 12.30 z Gregorjem pridružila številčnim gostom (brezdomcem, klošarjem ...) na dvorišču za trnovsko cerkvijo, kjer je potekala pogostitev, katere pobudnik je bil publicist Saša Veronik. Sonce je peklensko pripekalo, vzdušje pa je bilokljub temu čudovito; veličastno pogrnjene mize so nas vabile, ozračje je bilo nasičeno s prijetnimi vonjavami hrane, ki jo je - s pomočjo sodelovanja slovenske Karitas in raznih sponzorjev - pripravila sama elita slovenske kuhinje Slovenska kuharska reprezentanca, po grlu pa sta tekli bela in rdeča kapljica Goriških brd in vinorodne dežele Podravja. Ko so bili želodčki polni, oči zadovoljne, so se nekateri izmed gostov preizkusili še v pevskih vodah ter ob spremljavi kitare prepevali in peli še ob najinem odhodu. Upajmo, da se bomo lahko tudi drugo leto na podoben način podružili in s tem začeli zbirati lepe spomine.

Foto * Jaka Adamič, Dnevnik

Foto * Alenka Lamovšek

Spisala
✧ Gregor
in Tanja

Foto * Alenka Lamovšek

Mi smo mi – klošarji, združeno podjetje

Smo šli na tekmo, ki je bila zadnja za uvrstitev NK Bežigrad (bivši NK Olimpija) v višji rang. Za to priložnost smo naredili transparent, ki je viden tudi na sliki. S transparentom smo se ustavili tudi v centru mesta. Vstop na stadion je bil prost, tako da s tem ni bilo težav.

Tekma sicer ni odločala o ničemer, vendar je bilo vzdušje na stadionu vseeno zelo dobro. Že med tekmo je bil velik ognjemet, enako pa se je zgodilo tudi po koncu, tako da se je tekma kar precej zavlekla.

Foto * Jaka Adamič, Dnevnik

Na tekmo smo šli z namenom prodajati revijo Kralji ulice, saj so tamkajšnji igralci na istem, kot smo mi. Mi smo brez svojega doma, oni pa so brez novega stadiona, ki je bil s strani oblasti že zdavnaj obljubljen, zanj pa so občani tudi že zbirali denar. Ali morajo športniki, ki so brez nogometnega igrišča trpeti isto kot brezdomci? Sramota! Kralji ulice – Olimpija!

✧ Aleš Mrak, Robi Kovačič,
Alija Brigić, Dare Majtan

Žicar

V zadnjih letih smo priča družbenim spremembam, ki vmešajo v družbo vedno več revščine. V njej ali na pragu nje živijo različne marginalizirane skupine kot so revni posamezniki in družine, begunci oziroma prosilci za azil, ostareli, invalidi. Večina, v svojih domovih skrita pogledu javnosti, ne bo nikoli stopila na ulico in prosjačila, razen seveda, če jih ne to ne prisilijo izredne razmere. Ulice pa so danes bolj ali manj prazne, ker se večina prostega časa preživi v klimatiziranih prostorih kot so nakupovalna središča. Tam pa ni dovoljeno beračiti. No, vsaj ljudem.

Sašo Sedlaček, diplomant na oddelku za kiparstvo na ljubljanski Akademiji za likovno umetnost, ki se je do sedaj predstavil v ljubljanski galeriji Kapelica in v celjskem Likovnem salonu, je pred časom ponudil rešitev, po imenu žicar.

ŽICAR

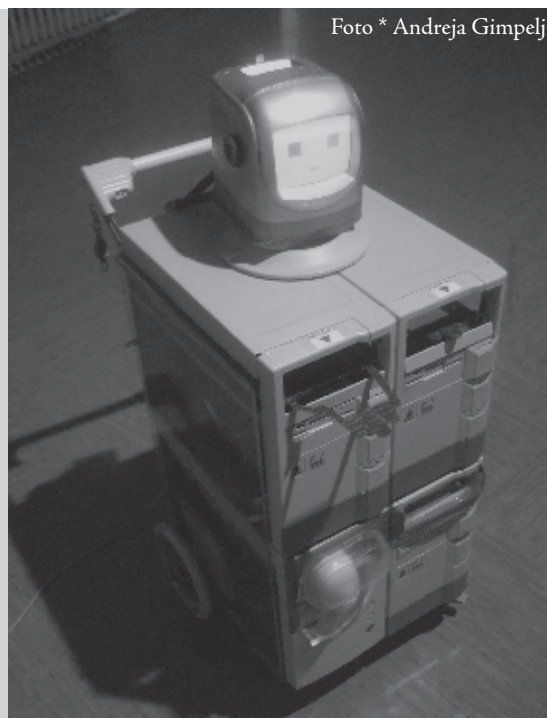
... je robot, psevdo-robot, sestavljen iz rabljene računalniške opreme in nekaj rabljenih delov, ki jih je mogoče dobiti povsem brezplačno.

... je robot, ki lahko nastopa v imenu socialno ogroženih, katerim zagotavlja anonimnost in ohranitev osnovnega človeškega dostojanstva. Vstopa lahko v beračem nedosegljiva okolja, kot so nakupovalna središča in družabne prireditve, kjer se zbira in zadržuje premožnejši del družbe, ki zmore več simpatij do marginaliziranih, če le ti komunicirajo v varni distanci s pomočjo tehnološkega vmesnika.

... je robot, ki je zamenjal že nekaj bivališč, prvič pa se je množici predstavil v ljubljanskem City parku, svoj pot pa nadaljeval v galerijo P74.

... je robot, ki je svojemu stvaritelju prinesel nagrado skupine OHO 2006, namenjena pa je vizualnim ustvarjalcem do 35. leta starosti. ČESTITAMO!

✎ Andreja Gimpelj

Čistilna akcija odvrženih igel III

Tudi Aids fondacija Robert in CARS - Center za preventivo aidsa in ranljive skupine sta junija organizirala čistilno akcijo odvrženega materiala za injiciranje. V akcijo smo se vključili Mare, Nina, Andreja, Branka (na sliki zgoraj) in Boris, Bojan, Maja in Tomi (spodaj). V dveh urah smo pobrali

Foto * Maja

851 igel, na treh lokacijah: pri izkopaninah med Filozofsko fakulteto in Križankami, pri Šumiju in pri Parlamentu.

S čistilnimi akcijami na območju Ljubljane nameravamo nadaljevati tudi v bodoče. K sodelovanju toplo vabimo zainteresirane nove prostovoljce, občane pa naprošamo naj sporočijo morebitne nove lokacije odvrženih igel in jih pridemo počistiti.

Informacije sprejemata Bojan (041 462 841) in Tadej (051 381 585).

✎ M.V.

Dnevnik lopova (4.del)

Kraj: Povšetova 5, soba 68

Čas: petek, 2.12.1994

Ura je 10.19 in poležavam. Malo sem preletel dnevnik. Opazil sem, da nikoli ne govorim o sanjah, ki mi tu veliko pomenijo. Preden zaspim, si zaželim čim lepše.

Skuhal sem kavo, se umil in odtočil. Ob kavi sem gledal smučanje, se zamoril in se vrnil na posteljo k pisanju. Odkar sem tu, še nisem imel lepih sanj. Mogoče samo detajle. Vendar so poučne. Vsako noč sanjam kriminal. Vedno se pojavljam v vlogah popolnih kriminalcev, ki jim spodleti. Enkrat tihotapim drogo v državah, kjer se tovrstna trgovina kaznuje s smrtjo. Ne spodleti mi dokončno, a sem vedno na meji. Srečujem znance, za katere vem, da so pokvarjeni, pa jim vseeno zaupam. Pustijo me na cedilu. Potem jih zopet srečam, se jim hočem maščevati, a me s sladkimi besedami ohladijo. Lepši sanjski trenutki so razna razmerja z ženskami, ki jih še nikoli nisem videl (ali pa sem

in so ostale v podzavesti). Zatakne se tudi tu. Pride kakšna druga, jaz bi rad obdržal obe in spet gre vse po zlu.

Danes so bile moje sanje zelo pomembne. Dogajale so se tu, v zaporu, in niso bile povezane s kriminalom, ampak z odvisnostjo od mamil. Padel sem v skušnjava. Ponudila se mi je možnost priti do heroina oziroma sem ga dobil zastonj. Takoj sem se hotel zadeti, pa čeprav s tujo, rabljeno in večkrat zvito iglo. Do tega ni prišlo, ne ker bi odklonil, ampak ker sem se zbudil. Spet sem se za trenutek vrnil v sanje, a heroina ni bilo več. Sledilo je raztreseno iskanje, ki ga poznam od zunaj.

Sanje si ljudje razlagajo psihološko in duhovno. Mislim, da moja podzavest obračunava z mano. Kaže mi, kakšen sem lahko. Daje mi izbiro, mi kaže moje najtemnejše strani. Občutek imam, da bom tu doživel »velike sanje«, ki jih razlagajo kot pripravo na pomembno prelomnico v življenju. Jaz si jih razlagam drugače. Slutim, da so nekakšno snidenje s podzavestjo, z mojo dušo in notranjim središčem. Ura je 11.45, grem brat.

Čez dan sem bral, hodil scat in se bolj malo družil s cimri. Zdaj, ko bo ura osem, se bom spravil na križanke. Na srečo mi jih ni potrebno kupovati, saj jih cimri bolj slabo rešujejo. Ne vem, zakaj jih sploh kupujejo, če vsako rešijo od 10 do 25 procentov.

Nadaljevanje sledi.

α G.T.S.

Naj bo heroin namesto krvi,
naj se zaganja v bregove, jih razžira do kosti.
Razgalja nepreglednost.
Na dnu brizgalke je moja postelja,
tam ležim v počitku.

α Pitambar

Heroin – vse, kar je okoli;
kakor prideta rojstvo in življenje,
tudi smrt pride sama od sebe.

α Pitambar

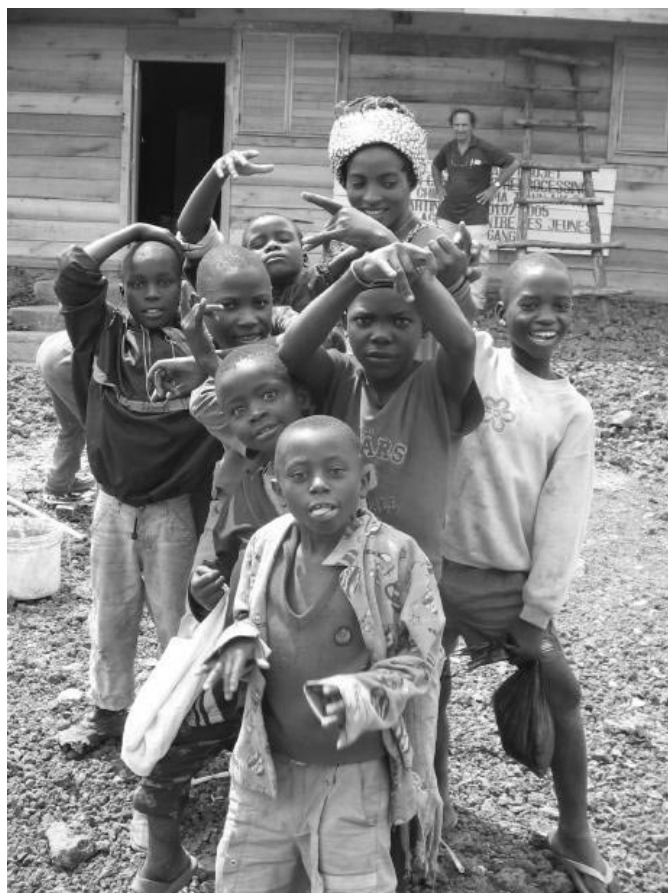
Delo s cestnimi otroki v Gomi (2.del)

28.9.2005, Goma, Ngangi (DR Congo)

Prva noč v sobi salezijanske skupnosti. Zbudim se s petjem meni nepoznanih ptic okrog šeste ure zjutraj. Ponoči me je zeblo. Kmalu zaslišim kričanje otrok ob igranju nogometa, vzklike in vzdih fantov, ki vadijo karate s trenerjem Kibo zadaj na igrišču. Sledim šumom stopinj prebujenih domačinov, ki stopicajo po lavinih kamnih in se odpravljajo proti svojim ritualijam. Po poti si zapojejo kakšno izmed afriških melodij. Iz sobe »stopim« v nov dan z negotovimi mislimi. Razmišljam, kakšne bodo stopnje integracije in adaptacije na osebje vzgojne ustanove, salezijance in laične prostovoljce. Včeraj namreč ob neravno afriškem sprejemu v »Centre de Jeunes de Don Bosco« za (vojne) sirote in ulične otroke sem občutila nekakšno utrujeno, apatično, izčrpano delovno klimo med osebjem tega vzgojnega centra.

Po zajtrku v salezijanski skupnosti odhod na veliko notranje lavino dvorišče sredi šolskih poslopij, ob kuhinji za podhranjence in internatu za novorojenčke, otroke in mladostnike (-ice) do 18 let. Vsako jutro (razen sobote in nedelje) ob 7.30 nekdo od salezijancev poda moralni spodbudni poduk (»mot du matin«) preko tisočeri množici glav otrok (približno 1400 otrok, od tega 400 v internatu), ki se šolajo v tem centru. To je edini šolski center, od »l'école maternelle« (trido sestletniki), do osnovne in poklicne (mizarji, zidarji, kovinarji, mehaniki ter sivilije) šole v Gomi, kjer ni potrebno plačati šolnine. Na tej jutranji »uglasitvi« v nov dan me salezijanski brat Jean-Pierre predstavi zbranemu mlademu občestvu kot slovensko prostovoljko italijanske organizacije VIS (Volontariato Internazionale per lo Sviluppo iz Rima) in sestro Janka, ki je ravno zaključil enoletno prostovoljno delo v tem centru. Pove, da bom opravljala dveletno delo z »majbobo-ti« (swa.; uličnimi otroci) v mestu. Po tem petnajstminutnem govoru gredo otroci in mladostniki v šolo, ob 10.30 polurni oddah, nato pouk do 12.30, kosilo, prosti čas in od 14.00 do 16.00 zadnji del pouka. Pouk je razdeljen v triletje po belgijskem sistemu šolanja s pričetkom v septembru in zaključku v juniju. Julij, enomesečno delo (sto ur) za vse šolarje kot povrnitev stroškov za brezplačno šolanje, avgust

počitnice, ki nimajo enakega pomena kot počitnice za naše otroke v Evropi, saj jim dnevni obrok hrane v tem mesecu ni zagotovljen.

V centru za ulične otroke

29.09.2005, Goma

Danes oddidem s Saro, italijansko prostovoljko VIS-a, v najino bodoče domovanje v hišo ob bregovih jezera Kivu. Na tem zemljišču se bo kmalu ustanovila dekliška skupnost »Musika« (swa.; dekle). Razdeljena v štiri lesenih samostojne stanovanjske hiške, v katerih naj bi bivalo po osem prebivalk različnih starosti z namenom hitrejšega osamosvajanja deklet iz vzgojnega centra v Ngangiju preko slednjega projekta v postopno integracijo deklet v mestne četrti Gome. Sara, ki je eno leto vodila obnovo hiše za prostovoljce in izgradnjo lesenih hišk, bo kot predstavnica VIS-a in »Centre don Bosco Ngangi« soodgovorna v tem projektu skupaj z glavno odgovorno redo-ljubno delovno gospo Nicole, ki je ustanovila nevladno organizacijo »En avant les enfants«. Po ogledu del na parceli projekta »Musika« se pridružim Sari na tečaju učenja swahilija. Učiteljica Chantal, ki formira učitelje alfabeticizacije v uršulinskem centru Alpha Ujuvi (swa.; »besedna radovednost«), del poslopij Chem Chem (swa.; izvir), postane ta dan

tudi moja osebna učiteljica (ki)swahilija.

V zgornjih dveh nadstropjih druge stavbe Chem Chem-a, ki jih tri do štiri metrsko globoka lavina reka v času zadnje erupcije vulkana Nyiragongo (18.02.2002) k sreči ni prekrila, so do septembra 2005 domovali tudi naši otroci in mladostniki z ulice. V tem centru se je šolalo okrog 270 »shegejev« (otrok z ulice), od teh bivalo v internatu okrog 100 otrok. Žal je bilo zaradi subkulturne prevlade prebivalcev teh poslopij in izgube pedagoške kontrole nad njimi potrebno prvo zatočišče uličnih otrok zapreti. Kakšnih sto otrok so integrirali v CDB Ngangi, ostali so se reintegrirali na življenje na ulici, kar jim ni predstavljalo večjih težav, saj so veliko »uličnih aktivnosti« izvajali že v samem centru.

Zvečer obračun med domačini v obmestni četrti Ngangi zraven vzgojnega centra, kjer trenutno prebivam. Nek pijani domačin v svojem nekontroliranem vedenju strelja na ljudi okrog sebe. Le-ti z njim obračunajo kot se po kongoski tradiciji spodobi. Njegovo truplo, ki ga naslednje jutro opazi Sara ob kamniti cesti proti mestu, oskrbi salezijanski duhovnik Mario, karizmatični Venezuelec srednjih let. Naroči mizarjem, naj

Z ulice v zatočišče za »shegejev«

Kultivirana afriška hribovja in doline, Masisi

za osramočenca izdelajo krsto ter ga sam odpelje na pokopališče med bananovci; edini prostor v Gomi, kjer si lahko sam brez radovednežev, ki si ogledujejo belca (swa. »mzungu«) kot bogato prikazen na njihovem koščku planeta, ki si jo je potrebno dodobra ogledati in »ji iztisniti kaj iz preobloženih žepov«.

Po večerji mi Vilko na terasi notranjega dvorišča pripoveduje zgodbe o kameleonih, za katere slovenski prostovoljec Uroš rad pove, da so edine afriške živali, ki jih je v času enega leta bivanja opazil v Gomi. Gorenjski salezijanski brat Vilko kot zvesti negovalec rož in zelenja v gredicah znotraj svoje salezijanske skupnosti v CDB (»Centre don Bosco«) s poudarkom gojenja »slovenskih« rož (oktobrce, mačeha...) kot odgovor na »zdravljenje nostalgije po deželi potice in vina«, pripoveduje, kako je nekoč obrezoval zeleno grmičevje v svojih vrtičkih. Med vestnim striženjem zelenja ne opazi njegovi barvi prilagojenega kameleona ter mu odstriže rep. Njegovo obžalovanje po takšnem »preoblikovanju« malega bitjeca pa se nikakor ne meri z žalostjo neke vzgojiteljice deklet v internatu, ki je po nesreči ocistila kameleona v pralnem stroju. Tragično dejanje je ubogo živalco pokoncalo. Hujše kot smrt te male živalce pa je vpliv groznice kongoske zakletve, če ubijes kameleona, ne boš imel otrok. Vsa panična teče k ravnatelju Mariu in mu potoži svoj problem. On, kot poznavalec afriške tradicije in vraževerstva, jo na taktični način pomiri, a njen strah pred izpolnitvijo vraževerške prerokbe nikdar zares ne izgine.

...se nadaljuje....

» besedilo in fotografije Alenka Zelenc

Kralji ulice v klepetalnici Dijaškega doma Tabor

Foto * Jože Pihler

Gregor, Toni, Tomi, Maja in Špela so dijake DD Tabor obiskali v sredo, 14. junija 2006, sredi tedna, ko je na domskem dvorišču potekal projekt Tabor na Taboru.

Ta se odvija dvakrat letno in vključuje različne dejavnosti, od športnih prek poučnih do zabavnih, dom pa običajno gosti tudi predstavnike različnih organizacij, društev, zavodov ali projektov – odvisno od zanimanja, aktualnosti ter seveda pobud domskih pedagoških delavcev. Kot vzgojiteljica pripravnica sem tako izkoristila priložnost ter v dvoriščno

klepetalnico na pogovorno uro povabila društvo Kralji ulice. Namen le-te je bil predvsem ponuditi boljši vpogled v različnost življenjskih usod, konkretni cilji obiska pa so bili spodbujanje čustvene in socialne inteligence, altruizma, strpnosti do drugačnosti, prikaz alternativne oblike dela z marginaliziranimi skupinami ljudi ter njihove (re)integracije v okolje, hkrati pa tudi poudarjanje pomena samoaktivnosti in samoodgovornosti v procesu samostojnega vključevanja v družbo, ki ima za ranljivega posameznika bolj malo posluha. Dijaki prihajajo namreč iz različnih, večinoma pa manjših slovenskih krajev, kjer ulično beračenje ni samoumeven pojav kot denimo v Ljubljani. To je pogosto tudi vzrok za »podedovanje« predšodkov glede takšnega načina življenja in ob predhodnem klepetu z nekaterimi dijaki sem dejansko začutila nestrpnost do klošarjev. Po drugi strani pa sem v preteklem šolskem letu v kakšni sobi tu in tam zagledala izvod časopisa Kralji ulice ali od dijakov samih slišala, »klošarji so pa carji«. Kakorkoli, ker sta osnova slehernega predsodka strah in nevednost, sem se odločila, da dijakom omogočim bližnje srečanje z brezdomci in odziv je bil presenetljiv. Nekaj jih je sodelovalo tudi pri kratki anketi, ki je potekala pred pogovorno uro in po njej, kakšni so bili rezultati pa lahko preverite sami.

Se enkrat bi se rada toplo zahvalila Gregorju, Toniju in Tomiju – za pogum, za dobro voljo in veliko pomoč pri tem precej nehvaležnem delu - razbijanju predsodkov – teh »virusov« človeške družbe. »Svaka čast« pa tudi vsem sodelujočim dijakom in vzgojiteljem DD Tabor!

✎ Maruša

Kratka anketa med dijaki Dijaškega doma Tabor: Kako gledaš na problem brezdomstva, na klošarje ... ?

I.R., 18.

Pred: »O brezdomcih si ne mislim nič slabega. Če niso 'dosadni' in kadar se le da, jim dam drobiž ali kupim njihov časopis.«

Po: »Kar sem slišal, se mi je zdelo precej tragično – vredno se je zamisliti!«

A.J., 16.

Pred: »Brezdomec se ne rodiš, to postaneš. Ali si kriv sam ali pa okoliščine. Mislim, da se da priti ven iz tega.«

Po: »Ugotovil sem, da se klošarji delijo na dve vrsti – na tiste, ki ne vedo, kaj bi sami s seboj in se začnejo zapijati, drogirati... in na tiste, ki jih usoda privede do obupnega ter naravnost ponižujočega položaja, zoper to pa se poskušajo boriti na vse načine.«

K.R., 17.

Pred: »Carji! Ker tako svobodno živijo.«

Po: »V bistvu sem takšne žalostne zgodbe kar pričakoval...«

M.C., 17.

Pred: »Klošarstva ne vidim kot problem, ampak kot način življenja. Mogoče bomo tudi mi kdaj tako živeli...«

Po: »Po pogovorni uri bolj spoštujem Kralje ulice, to je res, tiste, ki samo prosjačijo, pa vidim isto kot prej.«

M.L., 18.

Pred: »Ravno danes sem jim dal sto tolarjev za vino! Sicer pa mislim, da je rešitev tega problema vprašljiva. Lahko bi jim nudili kakšno zatočišče.«

Po: »Ne privoščim nikomur, da bi bil v njihovi koži.«

E.R., 17.

Pred: »To so ljudje, ki so potrebni pomoči. Ne samo v materialnem, ampak tudi v socialnem smislu. Število brezdomcev opozarja na razmere v nekem urbanem okolju.«

Po: »Kot sem že dejal, jih spoštujem kot ljudi, ki so pretrpeli že veliko gorja in vem, da jim ni lahko – a oni vedno najdejo smisel življenja!«

Se prepoznaš?

KRALJ:

KO SE OBČUTKI IZJALOVIMO LASTNEMU JAZU IN
 KO PREPIR MED NJIMI USTROJI TVOJE SANJE IN
 MENJAŠ VRHUNEC ZA VIŠJE SFERE ŠE BOLJ GLOBOKIH UŽITKOV,
 TAKRAT SE PRELEVIŠ V ZVER,
 KI PUŠČA ZA SEBOJ KOPICO STRTIH SRC,
 KI ŽIVIMO ZATE,
 NE DA BI VEDELI KAJ DOŽIVLJAŠ IN ZAKAJ ŽIVIŠ.
 NJIHOVA PAMET NE DOPUŠČA VPOGLEDA V TVOJO DUŠO,
 SO LE INSTRUMENT, KI IGRA NA STRUNE GLOBOKE BELE GODBE,
 VZVIŠENE BELE GODBE,
 BREZ KONCA.
 IN ŽIVLJENJE GRE NAPREJ,
 NOV KROG PRINESE NOVO PLEHKO ZGODBO,
 NOVEGA HEROJA STRTEGA SRCA IN ŠE VEČJI ODKLON OD PRISTNOSTI.
 KO SE KROG SKLENE OSTANEŠ SAM,
 PRAZNIH SPOMINOV,
 RAZODET,
 RAZVRAN,
 MLAD IN
 GRD.

KRALJICA:

TI!
 TI, KI OSTAJAŠ GRD!
 TI SI SI HOTEL IZBRATI MENE IN KLEČATI POD TISTO,
 KI JI PRAVIŠ UČITELJ,
 KI JI POLAGAŠ BESEDE,
 KI JIH JE ŽE POLOŽILA SAMA.
 SAMA, SAMCATA IN VELIKA.
 NADZEMELJSKA?
 KORENINASTA?
 ALI LE PETO STOJEČA V TVOJI VRSTI?
 TI!
 TI, KI OSTAJAŠ GRD!
 POLJUBI ME IN ŠTEJ SEKUNDE SVOJEGA IZDIHA.
 MAR TE BOM POPILA?
 ALI ZGOLJ IZGUBILA IZPOD SVOJEGA MOSTU?
 ...KI TE PREČKA...
 ...IN NAREDI LEPEGA...

✂ *Tanja in Janko*

Foto * Marko Horvat

Utrinki s prodaje Kraljev ulice

o življenju ...

v srednji šoli sem spoznal folk, takrat je bil pank moderen, pa sem se z njimi družu, na Grafično sem hodu, nisem je končal. pol, ravno zarad tega, k sm ga začel srat, začel žurat, pol sm se začel drogirat, pa šele zdaj mi je kapnilo, star bom kmalu 37 in mi je malo kapnilo v glavo, če že hočem iz življenja kaj naredit, da je čas.

Ko so te revije ven prišle, sva se zavzela tudi midva, saj sva oba brez službe, ker na moje prošnje za službo so bili slabi odzivi, ja, te pokličemo, daj telefonsko...

S temi revijami pa je tako, res da nisem na cesti, imava kje bit, sva v istem stanovanju z Boštjanom, s temi revijami pa se nekaj preživiva, delava tudi cel dan, če je treba, ampak z veseljem.

Sama presodiva, komu ponudiva, predstaviva revijo. Ful folka zanima, da jim predstaviš revijo, marsikdo pa reče, saj sem že tistemu tamle dal, si misli, da je to žicanje. No, in pol mu jaz rečem, da je to ravno alternativa žicanju. To ful pozitivno sprejemajo.

Sem sprejel, dva, tri krat že vabilo na pijačo, spijem, hočem it naprej, ker pravim, da sem s punco zmenjen, pa prav, ne, počak, k je ful dobra revija, pa vi ste ful dobri. Ne fantje, nimam časa, delam.

Dober dan želim, Kralji ulice, revija o brezdomcih, notri so pa njihove fotografije, biografije, kako so postali klošarji, po domač povedan, zakaj so še vedno na cesti, ... Pol mi pa kdo reče, ja, saj vem, kakšni so klošarji, in pol jaz rečem, ja, vi jih vidite na daleč, tukaj boste pa lahko prebrali njihovo zgodbo, kako oni občutijo svoje klošarstvo. In kdo zaradi tega kupi revijo, ker vsi mislijo, da vsi klošarji žicajo za pijačo. Jaz ločim različne vrste klošarjev in tukaj, v tej naši reviji pač lepo piše o vsem tem in bi rad, da je teh njihovih biografij več notri in pa fotografij.

Pa pri četrti številki dostikrat reče kdo, joj, jaz pa to žensko poznam, iz Šiške, to velikokrat slišim, jaz je pa še ne poznam. Štefanija, pri Stari cerkvi se zadržuje, malo starejša je pa dva pička ima.

Za seboj imam tri leta delovne dobe, nakar sem se s tedanjim partnerjem skregala, pa odšla stran od njega, službo sem pustila, nepremišljeno v bistvu, za to odpoved mi je bilo kasneje v življenju zelo žal. Potem sem zapadla v družbo ljudi z ulice, nisem pač imela toliko moči, da bi se postavila na noge.

Jaz sem začela pri tretji številki prodajat, pravzaprav, sem že tudi za drugo vedela, pri četrti pa sedaj že četrti teden vztrajam (pa tudi pri peti, op ur). Sicer že zelo veliko ljudi tukaj po Ljubljani ima to številko, a še kar kupujejo. Zdaj si lahko kupim kakšne hlače, sandale za poleti. Denar zbiram tudi za dokumente, ki so osnova za si uredit življenje.

Dobimo polovico, še kar znese, če bi zmeraj tko lafalo, bi bilo krasno. Želim pa si seveda najti redno službo. Te revije so me zdaj res ven potegnile iz najhujšega.

Kaj bi delala, kakšno službo si želiš? Jaz pravzaprav čisto vse, tudi če je fizično delo, jaz sem bila v svoji nekdanji službi edina ženska, ki sem to delala, tako da mi je čisto vseeno kaj, vse bi delala, samo da sem zaposlena čez dan, da ne gredo neumnosti pa bedarije po glavi.

(Op ur. V dogovoru z Majo: javite uredništvu, če potrebujete delavko; prav tako lahko pokličete na 031 452 497, če želite od Maje in Boštjana kupiti revijo, lahko vam jo dostavita tudi s kolesom, 2, 3, kilometre iz centra Ljubljane, ni problema.)

Foto * Jaka Adamič, Dnevnik

Boštjan in Maja, prodajalca časopisa Kralji ulice

Moj način prodaje je tak, da poskušam, biti čim bolj prijazna, pridem in rečem, živjo družba, bi vas zanimala kakšna ta revija, vzemite vsaj eno, skupaj, potem pa pridejo, se srečamo, pa pravijo, ej, stara, zadnjič sem pa ono revijo prebral, pa je ful d best, ej!

Tudi turisti kupujejo revije, jih potem vprašam, ali imate tudi v vaši državi tako revijo? Švedi imajo, Nemci imajo, vprašam jih tudi, kako se revija imenuje pri njih, mi jo imamo šele nekaj mesecev, oni imajo že par let.

Tako da jim v angleščini predstaviš?

Tudi. Nekateri dajo kak evro, dva, pa sploh nočejo revije, spet drugi vzamejo revijo, čeprav ne razumejo slovensko.

Enkrat na trideset revij se zgodi, da kdo da denar, pa pravi, revije pa ne rabim.

Zgodi se pa tudi, da dobiš za revijo »tringelt«.

Srce na asfaltu

Foto * Špela Razpornik

KRALJI ULICE

Male velike stvari

Vse bolj ugotavljam
da je srečo treba iskati v malih stvareh
trenutkih, ko posije sonce
ko gozd zadiši
ko srečam topel pogled
ko se kak problem sam od sebe uredi
ko se neham smiliti sama sebi
in konstruktivno stopim naprej po svoji poti.
In ko vem, da sem obkrožena z dobrimi ljudmi.
To pa so pravzaprav že velike stvari.

✎ Sponka

ANA

ANA OPRAVIČUJEM SE TI, KER ME NI
BILO CEL TEDEN K TEBI, KER SEM SI RIHTAL
PAPIRJE, DA BOM LAHKO DELAL, KER SEM
SI NAŠEL SLUŽBO. KER SEM RAZMISLIL,
ČE BI DILAL, SE BI SLEJ KO PREJ USEDEL
IN BI TI PREVEČ TRPELA. TEGA PA NOČEM
KER TE PREVEČ LJUBIM. IN ZATO SEM SE
ODLOČIL, DA BOM RAJE POŠTENO DELAL
IN BIL S TABO, KI MI POMENIŠ VSE ZA KAR
ŽIVIM IN KAR IMAM RESNIČNO RAD. ANA,
LAHKO SI PREPRIČANA, DA LJUBIM SAMO
TEBE IN NOBENE DRUGE, KER V TEBI SEM
NAŠEL LJUBEZEN, KI MI JO NE MORE NUDIT
NOBEDEN DRUG KOT TI. PA ŠE TO, ŽIVEL BOM
V KRANJU, KER TAM SEM SI NAŠEL SOBO IN
DELO.

TO TI PIŠE ZA VEDNO TVOJ ✎ MUC

Ste opazili zaljubljen par, ki se sprehaja po Ljubljani, njega pa poznate s strani našega časopisa? Se vam zdita na sveže zaljubljena? Bi uganili, da sta skupaj že pet let? Z veseljem objavljamo ljubezensko zgodbo z ulice: Marko ima punco Mojco! Spoznala sta se v Litiji, odkoder je ona doma. Skupaj preživljata prosti čas. Mojci je na Marku všeč prav vse, moti jo edino brada. Med tednom se videvata, saj ona dela v Ljubljani, skupaj pa preživljata vse vikende. Iščeta tudi sobo v Ljubljani, da bi lahko skupaj zaživel. Če kdo oddaja poceni sobo za dva, naj to sporoči na telefon 041 229 326 (Marko).

Ljubezenska

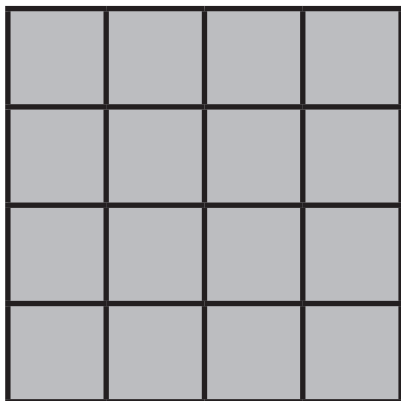
Pridi bliže, da te vidim.
Izbruhaj žolč,
pokaži mi svojo notranjost.
Ne laži, da si prazna,
ko pa vem, da nisi.
Čutim te in zdi se mi, da te poznam,
kot bi skupaj živel že milijone let.
Najbolj čudno pa je to, da me kljub temu še
vedno zanimaš!
Med nama je skrivna vez, ti rečem,
in v trebuhu me ščemi ob tvoji prisotnosti.
Kaj ni to nekaj najlepšega?
Pridi torej bliže, zanimaš me!
Rad bi ti razparal trebuh
in z golimi rokami otipal
ali je tvoje ščemenje kaj podobno mojemu.
Pridi že!

✎ Oka

Magični lik

Vodoravno in navpično vpišite:

1. naziv obreda, ko zakurimo ogenj na predvečer praznika
2. glavno mesto vzhodnoevropske države
3. slovensko moško ime
4. zimsko prevozno sredstvo

✎ Gregor B. Hann

Župnik in policaj

Kakšna je razlika med župnikom in policajem?

Župnik reče na koncu obreda Gospod z vami, policaj pa reče Pojdite gospod z nami.

Slonova prha

Zakaj ima slon dve luknji v rilcu? Za toplo in mrzlo vodo!

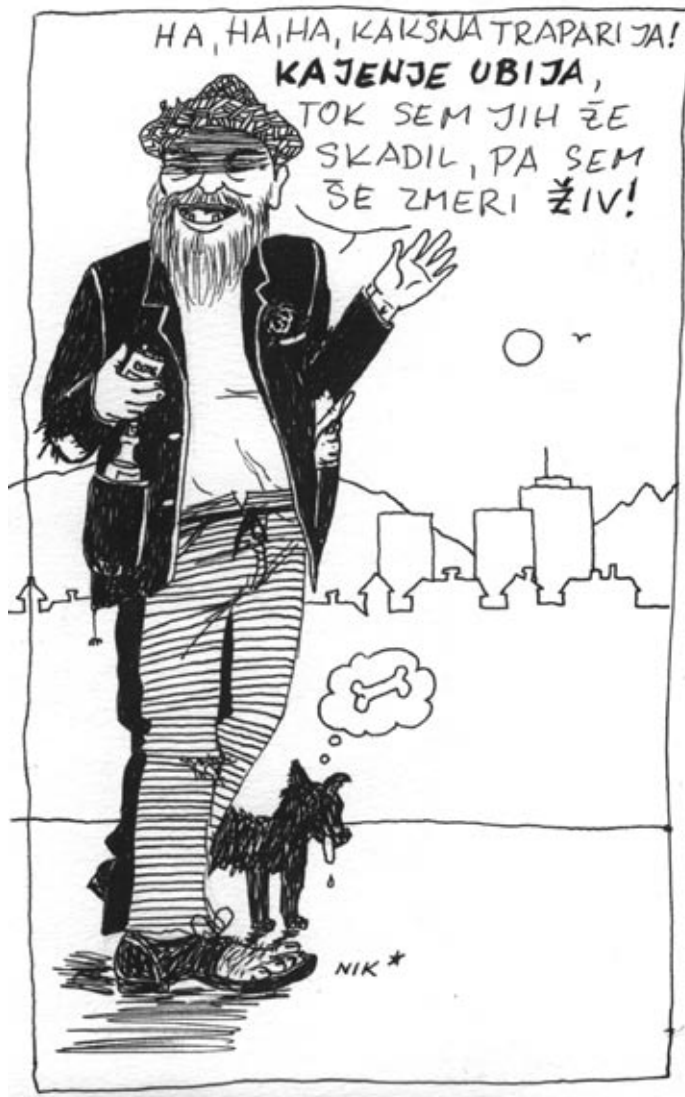
✎ Gregor B. Hann

Pravni nasveti

Če vas slučajno odpustijo iz službe zaradi lenoritisa (kronična lenoba), vedite, da nimajo te pravice. Ščiti vas Zakon, ki govori, da na delo niste pozabili, ampak vam zaradi lenoritisa pripada plačana bolniška.

Imate probleme z ženo ali možem, ki vam po ločitvi vzame vse premoženje? Spet vas Zakon ščiti. In sicer tako, da vam bivši zakonec ne more prevzeti vaše klopce v parku ali prostora pod mostom.

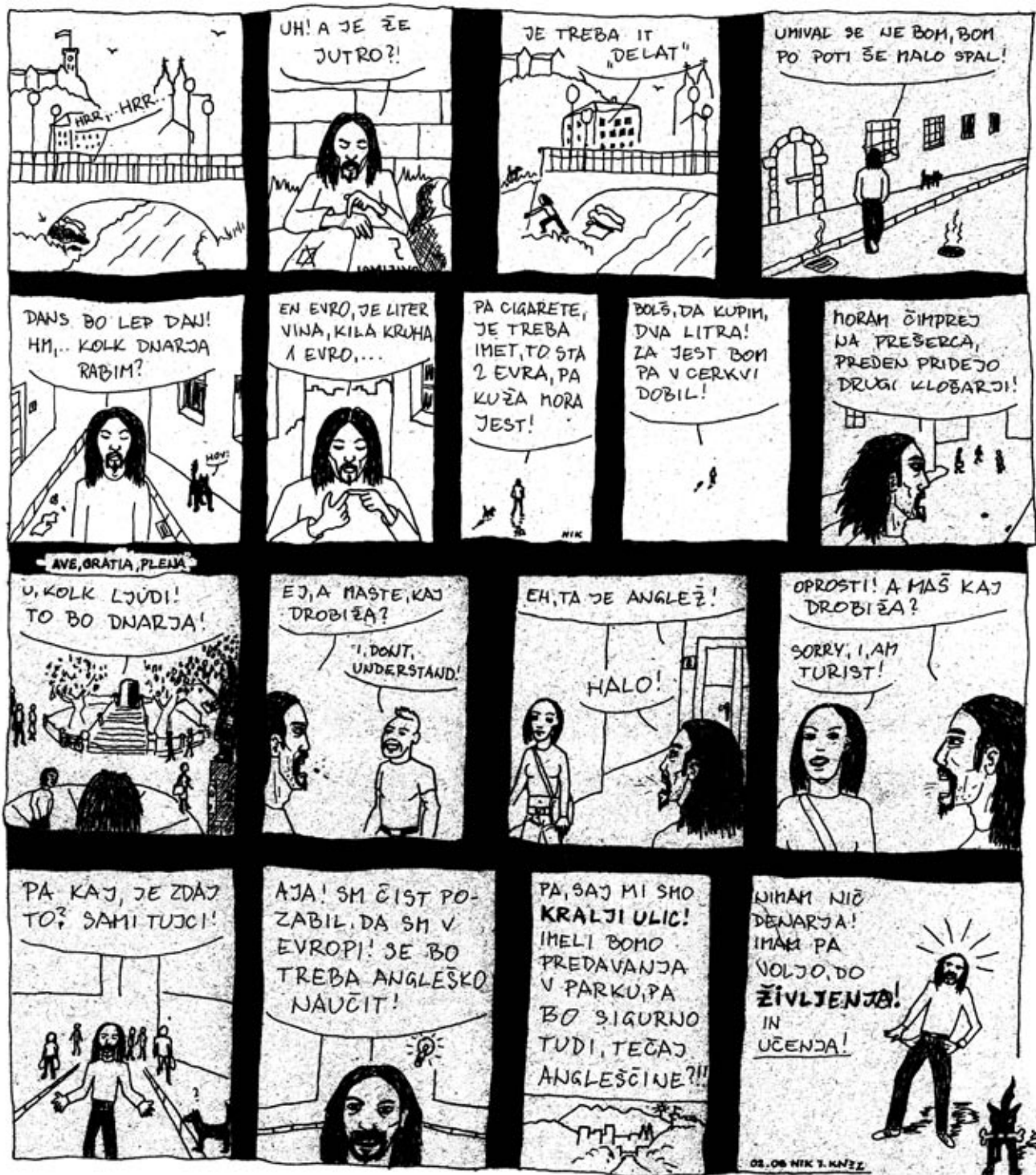
✎ Dina

Navodilo za SUDOKU je preprosto: v vsak stolpec, v vsako vrstico in v vsak 3x3 kvadrat vpišite številke od 1 do 9, v vsakem stolpcu, vrstici ali 3x3 kvadratu pa se vsaka številka lahko pojavi le enkrat.

	9	2					8	
		8	1		3			
7			8					
	6	1		7				
2	4	3				7	6	5
				3		1	2	
					2			3
			7		4	6		
	8					4	7	

DOBROJUTROKLOŠAR!

**K novemu ZAKONU O VARSTVU JAVNEGA
REDA IN MIRU, ki ga je sprejel Državni
zbor RS 06.07.2006
(ZJRM-1, Uradni list RS št.70/2006)**